

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 9 de juny del 1936

SUMARI

A un quart de sis i dos minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions.

S'aprova el nou redactat que la Comissió dona a l'art. 15.

Així mateix s'aprova la nova redacció de l'art. 22.

Art. 23. Hi fa unes observacions el senyor Rovira i Roure, al qual contesta, per la Comissió, el senyor Battestini. Rectifiquen ambdós senyors Diputats, i s'aprova l'article, amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

Arts. 24, 25, 26 i 27. Són aprovats sense discussió.

Art. 28. Lectura d'una esmena dels senyors Ribes i Soberano, Armendares, Irla, Serra i Hunter, Fàbrega i Folc. La Comissió declara acceptar l'esmena. Intervenien els senyors Simó i Bofarull i Duran i Ventosa, als quals respon el senyor Battestini. S'aproven l'esmena i l'article en llur redacció definitiva.

Art. 29. El senyor Carreres i Artau defensa una esmena signada pels senyors Abadal, Fàbrega, Blasi, Carreres i Artau, Arnau i Vallès i Pujals, que la Comissió no ha acceptat. Li respon el senyor Battestini i intervé l'honorable senyor Conseller de Finances. Rectifica el senyor Carreres i Artau, retirant l'esmena. S'aprova l'article.

Art. 30. Manifestacions del senyor Vallès i Pujals sobre la reglamentació de la Llei prevista en aquest article. Resposta de l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social. Resta aprovat l'article.

Lectura d'una esmena, en forma d'art. 31, signada pels senyors Abadal, Fàbrega, Blasi, Carreres i Artau, Arnau i Vallès i Pujals. La Comissió no l'accepta, i en fa la defensa el senyor Carreres i Artau, al qual contesta el senyor Battestini. A prec del senyor Carreres, intervé l'honorable senyor Conseller de Finances. Retira l'esmena el senyor Carreres i Artau.

El senyor Dalmau interessa la urgència de l'aprovació d'aquest Projecte de Llei, i, acordada per la Cambra, resta aprovada la Llei per unanimitat i amb el quòrum reglamentari.

Votació definitiva de la Llei sobre il·legitimitat dels acords de les Autoritats i organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer. Després d'unes manifestacions del senyor Duran i Ventosa sobre el procediment a emprar en la votació, amb el quòrum reglamentari i en votació ordinària, resta aprovada la Llei. Fan constar llurs vots en contra les Minories de Lliga Catalana i d'Unió Democràtica de Catalunya.

Lectura d'un Projecte de Llei relatiu a la segregació del Barri de Sant Antoni de Calonge del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent, amb el nom de Sant Antoni de Mar. Passa a la Comissió corresponent.

Lectura d'un dictamen de la Comissió d'Incompatibilitats sobre la suposada incompatibilitat del senyor Serra i Moret amb el càrrec de Diputat al Parlament de Catalunya.

Precs i preguntes:

Anunci d'una interpellació del senyor Fronjosà a l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social, sobre el funcionament de la Casa de Caritat. La interpellació és acceptada per l'esmentat senyor Conseller.

Anunci d'una altra interpellació, del senyor Ruiz i Ponsetí, al Govern de la Generalitat, sobre un manifest de les entitats patronals en relació amb l'actual situació social. Resposta de l'honorable senyor President de la Generalitat. Rectificació del senyor Ruiz i Ponsetí.

Interpellació sobre la suspensió de l'Ajuntament de Solsona. Explana aquesta interpellació el senyor Rovira i Roure. (Durant el discurs del senyor Diputat interpellant ocupa la presidència el Vice-president primer, honorable senyor Jaume Serra i Hünter.)

Es suspèn el debat.

Ordre del dia per a la sessió de dimecres.

S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit i cinc minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a un quart de sis i dos minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha els honorables senyors Consellers de Governació, de Finances i d'Obres Públiques.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions

El Sr. PRESIDENT: La Comissió donarà compte del nou redactat de l'art. 15.

El Sr. BATTESTINI: La Comissió proposa que l'art. 15 del dictamen d'aquest Projecte quedí redactat definitivament en la següent forma:

«Art. 15. Els Ajuntaments formaran el cens de les vivendes de la localitat que, per manca de conticions sanitàries, calgui reformar o enderrocar a base de les dades obtingudes pels Inspectors sanitaris. Queden també autoritzats per a eximir dels drets d'inspecció les vivendes afectades.»

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'art. 15 amb aquesta nova redacció? (Assentiment.)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Per la nostra part no hi ha cap inconvenient en acceptar aquest article així redactat.

El Sr. PRESIDENT: Aprovat.

La Comissió donarà compte del nou redactat de l'art. 21.

El Sr. BATTESTINI: La Comissió proposa que l'art. 21 quedí definitivament redactat així:

«Art. 21. Les Junes Municipals de Sanejament que es creïn a les altres poblacions de Catalunya, estaran formades: per l'Alcalde que en serà President, dos Consellers municipals, un representant de la Generalitat de Catalunya i un Metge nomenat per la Direcció General de Sanitat. Aquestes Junes podran ésser ampliades amb l'Arquitecte i l'Enginyer municipal de les respectives localitats, si n'hi han, o bé pels designats per les Associacions d'Arquitectes i d'Enginyers de Catalunya.

Les Junes podran requerir per a llur informació, l'assessorament dels funcionaris de la Generalitat o del respectiu Ajuntament, així també com de qualsevol altre tècnic o Corporació el concurs dels quals estimin convenients.»

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article així redactat? (Assentiment.) Aprovat.

Segueix la discussió de l'article.

A l'art. 22 no hi ha cap esmena ni vot particular. S'aprova? (Assentiment.) Aprovat.

A l'art. 23 tampoc hi ha cap esmena ni vot particular. S'aprova?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rovira i Roure té la paraula.

El Sr. ROVIRA I ROURE: He demanat l'ús de la paraula sols per fer algunes observacions a aquest article — sense que sigui el nostre propòsit oposar-nos en definitiva a la seva aprovació —, perquè guarda relació amb un altre, el 8.º, que ja ha estat aprovat. Però ens permetríem fer obser-

var al Govern que el que es disposa és una cosa molt lloable, que tots desitjem, però que pràcticament resultarà impossible i ens trobarem amb què en aquesta llei s'assenyala la necessitat que els recursos contencioso-administratius quedin resolts dintre del termini de quatre mesos i, si els tràmits dels recursos contencioso-administratius no són modificats, això significarà, la major part de les vegades, que serà obligatori per part dels Tribunals el dictar sentència abans que hagi contestat alguna de les parts, cosa que ens portarà a una situació absurda. De manera que a mi m'interessa, sols, fer l'observació que, tenint en compte que tal com tenim avui la legislació, i mentre no vingui la nova regulació que ens va prometre el senyor Conseller de Justícia i Dret, resulta que per als recursos contencioso-administratius hi ha el termini de tres mesos per a promoure'ls; i, àdhuc prescindint d'això, des del moment que s'ha iniciat el recurs contencioso-administratiu, resulta, en definitiva, que hi ha un termini d'un mes perquè hi hagi l'aportació oportuna de l'expedient; ve després un segon període, que és de redacció de la demanda per part de l'actor, període que és de deu dies prorrogable per altres deu dies; i ve després el termini de contestació del Fiscal i el termini de contestació per part de l'Advocat de la Generalitat, perquè encara que en algunes de les ex-províncies crec que s'ha suprimit aquest tràmit, en altres continuen actuant el Fiscal i l'Advocat de la Generalitat; i ve després la possibilitat de l'existència d'un coadjuvant. Amb això resulta que els quatre mesos que assenyala la llei, i més si es té en compte els dies inhàbils que hi puguin haver, no poden ésser complimentats, ja que els tràmits sobrepassen aquests quatre mesos. I si això s'uneix al termini que hi ha per a la formalització de l'extracte, assenyalament de vista i celebració de vista, ens podrem trobar en molts casos que el termini de quatre mesos serà vençut abans que alguna de les parts hagi contestat la demanda formulada pel reclamant. Per això, em sembla un absurd que es vingui a fixar un termini que pràcticament serà impossible. Si almenys en aquesta llei s'hagués assenyalat ja un abreujament de terminis, concedits per la llei, almenys, per exemple, el fet que no es concedís pròrroga o altra forma que fes viable aquest termini de quatre mesos que s'assenyala en la llei fos una cosa que estigués dintre de les realitats, no ens trobaríem amb aquestes contradiccions evidents.

(Entra l'honorable senyor Conseller de Cultura.)

I després del que he dit, no em resta sinó significar que és el Govern el qui té la responsabilitat de l'aprovació de la llei.

El Sr. BATTESTINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: La Comissió ha escoltat amb molta d'atenció les raons adduïdes pel senyor Rovira i Roure, però considera que ha de mantenir el redactat primitiu. Són tràmits que estan previstos ja, que han estat ben estudiats, que en el termini — aquí mateix es demostrava l'altre dia amb paraules eloqüents del senyor Conseller

de Justícia i Dret — és factible, que es podrien resoldre els recursos dintre dels terminis prefixats, ja que saben els Tribunals que els recursos aquests tenen un caràcter d'urgència, pel que passaran si cal per damunt de les altres matèries que hi hagi, àdhuc per l'estudi del Tribunal, i amb els quatre mesos que hem fixat considerem que hi ha prou temps, no diré sobrer, per a definir els recursos i resoldre'ls definitivament.

Consegüentment, la Comissió manté el redactat definitiu.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: No és amb el desig d'oposar-me al contingut de l'article, sinó que, pel contrari, el meu desig és que encaixi aquest amb la realitat. Si tenim en compte els terminis que he assenyalat passen aquests per si sols dels quatre mesos, sense comptar el termini per a interposar el recurs, que és de tres mesos. Hi ha un mes per la tramesa de l'expedient i vint dies prorrogables per deu dies més, o sigui un altre mes, per a formalitzar la demanda, i altre tant perquè el Fiscal contesti la demanda, i altre tant perquè l'Advocat de la Generalitat, i altre tant si hi ha coadjuvant. I això sol són ja més de cinc mesos. Si hi ha coadjuvant, s'exigirà al Tribunal que resolgui el recurs abans que hagi contestat una de les parts? Això em semblaria un absurd. ¿Per què no afegim una indicació a l'articulat, dient que tots els terminis a què fa referència el recurs contencioso-administratiu no seran prorrogables? Això faria més possible que es poguessin resoldre dintre dels quatre mesos. ¿Per què no es diu també que en aquesta mena de recursos no es formularà extracte? ¿Per què no es diu que la vista serà assenyalada entre els vuit dies següents a la contestació d'una de les parts, i aleshores es podria resoldre dintre dels quatre mesos? Però sense aquestes modificacions, és impossible el fixar el termini de quatre mesos sense que ens exposem a incórrer en aquestes contradiccions que jo he assenyalat.

Malgrat això, si creu la Comissió i el Govern que la barbaritat ha de prosperar, d'ella és la responsabilitat.

El Sr. BATTESTINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Battestini.

El Sr. BATTESTINI: Ja he fet present al senyor Rovira que el que es pretenia era reduir el termini dels recursos. La regulació dels terminis no podem fer-la nosaltres ara. Recordi el senyor Rovira i Roure que està en estudi una llei regulant aquests terminis, i totes les raons que ens donava el senyor Rovira i Roure segurament seran previstes i reglamentades en aquesta llei.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'art. 23? (Assentiment en tots els escons, llevat dels de la Minoria de Lliga Catalana.)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Amb els nostres vots en contra.

El Sr. PRESIDENT: Resta aprovat l'article, amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

(Per no haver-hi cap esmena ni cap vot particular, s'aproven sense discussió els arts. 24, 25, 26 i 27.)

(Un senyor Secretari dóna lectura a la següent esmena a l'art. 28 :)

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular la següent esmena a l'art. 28 del dictamen sobre el Projecte de Llei de Sanejament de Poblacions.

ESMENA

S'afegirà al final de l'article l'apartat següent :

"... Per la utilització i administració d'aquests establiments s'establirà un règim prèviament convingut entre els organismes que hagin contribuït a les despeses."

Palau del Parlament, 29 de maig del 1936. — Ribes i Soberano, Armendares, Irla, Serra i Hünter, Fàbrega, Folc.»

El Sr. PRESIDENT : La Comissió accepta l'esmena ?

El Sr. BATTESTINI : La Comissió accepta l'esmena.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : M'alarmo una mica el text d'aquest afegit. Diu «organismes que hagin contribuït» a allò que demana o prescriu l'article. Però, ¿és obligat el concertar amb aquests elements constructors ?

El Sr. BATTESTINI : No hi fa referència ; ens trobem a l'art. 28, senyor Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Sí ; però com que es fan les coses tan ràpidament...

El Sr. BATTESTINI : Fa quatre o cinc dies que estem discutint la llei.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Inclús això, ja ho tenia la Comissió ? (Assentiment de la Comissió.) Aleshores, jo he fet patent d'ignorància, o de manca de distribució de les còpies. Però voldria que la Comissió em digués si és obligatori la cooperació o l'entendre's amb aquests elements constructors, elements de cooperació a les institucions, que diu l'article ; perquè, en aquest cas, establim una obligació sobre els Ajuntaments que la llei no preveu, i els Ajuntaments vindran condicionats per aquesta obligació, que podria pertorbar la finalitat de la llei.

El Sr. BATTESTINI : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI : L'esmena acceptada per la Comissió fa referència únicament a l'art. 28. L'art. 28, tal com està redactat ara, en el seu extrem final, diu «podran també construir-se, dintre dels preceptes d'aquesta llei, guarderies d'infants, dispensaris, institucions escolars, biblioteques o altres edificis de finalitat social». La Comissió ha acceptat aquesta esmena perquè l'es-

perit de l'esmena és que si les institucions són creades per una cooperació de Generalitat i d'Ajuntaments, en l'esdevenidor ha d'ésser també Generalitat i Ajuntaments els qui han de tenir cura, els qui han de mantenir-les, els qui han de vetllar pel seu funcionament ; per res més. Quant a les raons que donava el company senyor Simó i Bofarull, fan referència, com pot veure's, als articles 26 i 27, que ja són aprovats.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Si no recordo malament, la Llei de Cases Barates autoritza a particulars a acollir-se a la llei als efectes de la construcció de les cases barates. Pot ésser un particular, pot ésser una entitat de caràcter públic o pot ésser una entitat de caràcter particular — perquè hi ha persones jurídiques particulars, que no són públiques —. En aquest cas, l'Ajuntament vindrà obligat a concertar amb aquest particular, adjudicatari o concessionari de la construcció de cases barates. Aquest és un aspecte prou interessant per a veure si pot coartar la llibertat de l'Ajuntament, perquè l'Ajuntament no podrà oposar-se a una demanda en forma d'un particular que, acollint-se a aquesta Llei, a aquesta zona que pot quedar lliure construeixi un quarter de cases barates, i dintre d'aquestes cases barates estableixi aquestes institucions o totes o part d'elles. Aleshores, aquest senyor particular, de tu a tu, de potència a potència, ha de concertar amb l'Ajuntament el regíme d'aquestes institucions. Jo crec que val la pena de salvar això, no solament en benifet d'idealitats que ens són comunes, sinó també per a no obligar els Ajuntaments, no diré a una *capitis diminutio*, però sí a una disminució de la seva sobirania en aquest particular, perquè mentre sigui la Generalitat, sigui l'Estat, sigui una Mancomunitat d'Ajuntaments, siguin inclús certes entitats privades, que totes siguin simpàtiques, molt bé ; però pot donar-se el cas que no sigui així, que sigui un individu particular, que sigui una entitat privada la que s'acolleixi a aquesta llei i a la Llei general de Cases Barates, en el qual cas l'Ajuntament no té més que l'obligació de concertar amb aquest senyor...

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : ... i aleshores podria donar-se el cas que no arribessin a un acord. I ¿què ocurriria aleshores quan el concessionari de cases barates construeixi aquestes institucions, sigui un individu privat, sigui una entitat privada, i no es posi d'acord amb l'Ajuntament ? Aleshores, qui determina el regíme d'aquestes institucions ? Una sèrie d'escolis que es poden donar perfectament en la realitat i que pegen com els fruits de l'arbre d'aquest afegit que es fa a l'art. 28.

El Sr. BATTESTINI : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : Jo no sé si potser he estat una mica distret i si estem en una confusió respecte del que

discutim. Jo em creia que el que ara discutíem era l'art. 28, perquè s'ha donat lectura a una esmena...

El Sr. PRESIDENT: Es refereix a aquest article.

El Sr. DURAN I VENTOSA: És que m'ha semblat que el senyor Simó i Bofarull deu creure que discutim l'art. 27...

El Sr. BATTESTINI: Ja ho he fet avinent.

El Sr. DURAN I VENTOSA: ... perquè les seves manifestacions es refereixen a allò que diu l'art. 27. No entro a discutir si té o no té raó, el senyor Simó i Bofarull; però si és que estàvem en una equivocació, nosaltres desitjaríem aclarir aquest concepte.

El Sr. PRESIDENT: Tal vegada era com antecedent de l'art. 28.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Oh! És que no tenen relació, l'un amb l'altre. Em produeix la impressió que els arts. 27 i 28 es refereixen a uns objectius absolutament diferents, que no tenen relació uns amb altres.

El Sr. PRESIDENT: L'art. 27 ja està aprovat i, per tant, no es pot tornar a discutir.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Per la nostra part, si és que la Presidència creu que es podria deixar major llibertat als senyors Diputats i podia discutir-se encara l'art. 27, no hi hauria cap inconvenient. No voldríem usurpar les atribucions de la Presidència, però si aquesta entenia que podia donar major amplitud a aquella discussió, per nosaltres no hi ha inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: Jo he de dir al senyor Simó i Bofarull el mateix que acaba de dir el senyor Duran i Ventosa: que les consideracions feien referència als arts. 26 i 27, que no tenen res a veure amb l'art. 28, que és una matèria diferent. L'art. 26 fa referència a cases barates, i el 28 es refereix a guarderies d'infants, dispensaris, institucions escolars, biblioteques o altres edificis de finalitat social; de finalitat social indubtablement diferent de la finalitat de les cases barates, de les quals parlava el senyor Simó i Bofarull. Res més.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'esmena? (*Assentiment.*) Queda aprovada. S'aprova l'article 28 amb l'esmena? (*Assentiment.*) Resta aprovat.

(*El text aprovat de l'art. 28 és el següent:*)

«Art. 28. Amb l'objecte de dotar les poblacions dels serveis socials dels quals estiguin insuficientment dotades, i per a contribuir a la urbanització i millorament dels barris sanejats, podran també construir-se, dintre dels preceptes d'aquesta llei, guarderies d'infants, dispensaris, institucions escolars, biblioteques o altres edificis de finalitats socials.

Per la utilització i administració d'aquests establiments s'establirà un règim prèviament convingut entre els organismes que hagin contribuït a les despeses.»

(*Un senyor Secretari llegeix la següent esmena a l'art. 29:*)

«AL PARLAMENT

Els signants Diputats tenen l'honor de proposar la següent esmena al Projecte de Llei de Sanejament de Poblacions:

ESMENA

A l'art. 29 s'hi afegirà un apartat que dirà:

«La cooperació de la Generalitat abans esmentada podrà consistir: A) En una subvenció única de la Generalitat equivalent a un tant per 100 del pressupost total de les obres, anant la resta a càrrec de l'Ajuntament; B) En una subvenció per un nombre fixe d'anys.»

Palau del Parlament, 5 de juny del 1936. — Abadal, Fàbrega, Blasi, Carreres i Artau, Arnau, Vallès i Pujals.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: La Comissió no accepta l'esmena.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.*)

El Sr. CARRERES I ARTAU: Aquesta esmena, ben mirat, no desmillora el text de l'article; és una concreció del mateix. De manera que marca una pauta, naturalment potestativa, respecte a la manera de canalitzar l'ajut que d'una manera abstracta es determina en aquest article; treu aquell aire platònic que jo algunes vegades he retret a aquesta llei. Per això diu l'esmena que aquesta cooperació podrà consistir en una de les dues següents maneres: A) En una subvenció única de la Generalitat equivalent en un tant per 100 del pressupost total de les obres, anant la resta a càrrec de l'Ajuntament; B) En una subvenció per un nombre fixe d'anys. Si la Comissió no es veu en cor d'acceptar aquesta esmena, jo desitjaria que ens donés algunes explicacions del per què no l'accepta, i jo em permetria aleshores de tornar a replicar.

El Sr. BATTESTINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: La Comissió no accepta aquesta semena, senyor Carreres i Artau, perquè prefixa la cooperació econòmica entre la Generalitat i els Ajuntaments en dir que la cooperació econòmica de la Generalitat a l'obra de sanejament que emprenguin els Ajuntaments ha d'ésser a base d'una subvenció per una sola vegada, que sigui un tant per 100 del pressupost d'obres assenyalat, o bé una subvenció repartida en diferents anualitats. Precisament treu l'elasticitat que dona l'art. 2.ª, que és que la cooperació econòmica serà fixada cada vegada per a cada una de les obres de sanejament que vagin a ésser realitzades, és a dir, que l'article, tal com ve redactat, al nostre entendre, dona una major elasticitat a aquesta cooperació que en cada moment i segons el volum de cada obra establirà la Gene-

raliatat d'acord amb els respectius Ajuntaments. És per aquestes raons que la Comissió no accepta l'esmena.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Jo em permetré fer una pregunta d'aclariment a la Comissió : Dintre d'aquesta facultat àmplia que investeix aquest article, es pot arribar a qualsevol d'aquestes dues solucions ?

El Sr. BATTESTINI : Naturalment.

El Sr. CARRERES I ARTAU : S'hi podrà arribar ? Perquè això m'interessa que consti en les actes nostres, que és el DIARI DE SESSIONS.

El Sr. CONSELLER de Finances : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances : El senyor Carreres i Artau ha suscitat amb la seva esmena un problema que es va plantejar al Govern quan s'estava elaborant el Projecte de Llei que avui discuteix la Cambra. També aleshores s'havia presentat la possibilitat de solució a base de les iniciatives que porta aquí el senyor Carreres i Artau, i ens vàrem trobar, en primer lloc, amb la dificultat de determinar en termes generals quina havia d'ésser la cooperació econòmica de la Generalitat. I és debatint totes les dificultats d'una i altra solució, després d'un examen minuciós, que el Govern, en el seu Projecte de Llei, es va determinar per portar la fórmula que ha vingut al Parlament. Ens trobàvem que si es determinava la cooperació, sigui en forma de subvenció, com demana el senyor Carreres i Artau, sigui en forma de cooperació amb un percentatge del total de l'obra, era extraordinàriament difícil de preveure cas per cas com es podria resoldre en la realitat.

Però és que, a més a més, hi havia encara un cas que no ha previst el senyor Carreres i Artau, i que cal tenir en compte. Pot donar-se perfectament, per exemple, el cas següent : Si l'Ajuntament de Barcelona, per concretar l'exemple — ja que és indiscutiblement l'Ajuntament que per excel·lència farà ús o haurà d'acollir-se a aquesta llei, tant que reconeixem l'automatisme de la seva aplicació a l'Ajuntament de la capital —, en sanejar un barri insalubre, el barri insalubre per autonomia de Barcelona, el districte V, pot originar que interressi a la Generalitat construir en els espais lliures que deixi l'enderrocament de les cases afectades per aquesta llei, una sèrie d'edificis, un centre cívic com es diu en llenguatge urbanístic modern, en el qual vagin a ésser instal·lats els serveis de la Generalitat, i en aquest cas pot tenir l'Ajuntament de Barcelona millor cooperació econòmica de la Generalitat que la que demanen els senyors signants de l'esmena defensada pel senyor Carreres i Artau, ja que la Generalitat completa aquests treballs urbanístics invertint-hi del seu Pressupost una quantitat per a edificar una construcció que serveixi per a la Generalitat. Ja tindríem un cas de cooperació que no estaria previst en l'esmena que proposa el senyor Carreres i Artau, i que, per tant, ens veuríem impossibilitats

d'aplicar i que, no obstant, pot ésser una solució magnífica per a quan es tracti del sanejament d'uns tros tan insalubre com el districte V de Barcelona.

I és per això, que veient totes aquestes dificultats, el Govern es va decidir per a deixar sols esmentat en la llei el fet de la cooperació de la Generalitat, com desitgem també tots, i s'està treballant actualment perquè projectes d'aquesta mena tinguin també la cooperació de l'Estat.

No podem nosaltres, en una llei que essencialment és, com deia l'altre dia, una llei d'autoritzacions a Ajuntaments, prefixar la forma com la Generalitat hi contribuirà i com encara molt menys podríem dir quina serà la cooperació que hi donarà l'Estat. La Generalitat desitja que en aquesta obra hi contribueixi també l'Estat, i tinc la seguretat que quan es tracti de projectes concrets l'Estat hi contribuirà. Precisament avui hi ha una llei contra l'atur forçós — llei que des del punt de vista de la Generalitat no és perfecta —, però que és utilitzable, una llei contra l'atur forçós que preveu com una de les finalitats a atendre amb les quantitats que es consignen per aquestes atencions el sanejament de barris insalubres ; pot, per tant, l'Ajuntament de Barcelona, i els Ajuntaments de Catalunya que s'acolleixin a aquesta llei, utilitzar, en la forma que es concerti amb l'Estat, la cooperació d'aquest, i a aquest efecte s'ha constituït ja, com saben tots els senyors Diputats, una Junta especial per a Catalunya. Poden també utilitzar la cooperació de la Generalitat, però el que no podem fer és prefixar des d'ara, i molt menys per l'Estat, dues modalitats concretes de cooperació, podent haver-n'hi d'altres. Estiguin segurs els Ajuntaments que dintre les possibilitats de la Generalitat, la seva cooperació, en una de les modalitats, la que sembli més precisa, no podrà mancar-los.

Per tant, voler obligar per endavant en aquesta forma concreta, donant dues solucions a la Generalitat, seria més aviat una pertorbació que una facilitat. És per això que la Comissió, per les raons exposades pel senyor Battestini i segurament tenint en compte les que jo vaig exposar, ha optat per no acceptar l'esmena.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : He de declarar que les raons que ha exposat el senyor Conseller de Finances són molt atenedibles i que deixen la porta oberta a un sistema que en podríem dir plural d'ajut, de subvenció. Atès que aquesta esmena és una que podríem dir-ne dels Diputats per Girona, que la signen no solament Diputats d'aquesta Minoria, sinó també de l'Esquerra, ja que respon a una suggestió que ens ha fet l'Ajuntament de Girona, portat d'un noble afany de sanejar aquella ciutat, i tenint presents les raons del senyor Conseller de Finances, crec que els companys signants d'aquesta esmena no tindran inconvenient que sigui retirada, constant en acta aquestes explicacions donades pel senyor Conseller.

(És retirada l'esmena i aprovat l'art. 29 per unanimitat.)

El Sr. PRESIDENT : Art. 30. No hi ha cap esmena ni vot particular.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Em permetrà la Cambra que aprofiti aquest art. 30, que és l'últim d'aquesta llei, per a fer unes manifestacions que no són pas d'oposició a aquest art. 30, sinó que desitjo fer-les prenent pretext de què en aquest article es parla de la reglamentació que tindrà aquesta llei, i a més, aprofitant l'avinencesa sortosa per tots nosaltres que en aquests moments està present a la Cambra el digne senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social, persona tan qualificada en aquestes matèries. Aquesta llei és una llei que ha estat ben acollida per tots els sectors de la Cambra i per tot Catalunya, perquè, naturalment, tendeix a fer una obra que tothom que és aimant de la nostra terra sent i desitja que es faci aviat. Però crec que convindrem tots que aquesta llei, tal com ve articulada, permet només fer l'obra de sanejament en poblacions d'alguna importància, de determinada categoria, però, en canvi, hi ha una pila de poblacions, una quantitat extraordinària de poblacions a Catalunya, que estan tant o més necessitades d'aquesta obra de sanejament, i a les quals els beneficis que pugui reportar aquesta llei per a realitzar aquesta obra de sanejament no els podrà arribar.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.*)

Aquesta llei està tota ella feta a base d'una acció municipal per la qual es pot trobar l'ajut de l'Estat i de la Generalitat. Però hem de confessar nosaltres que això ho poden fer només uns quants Ajuntaments de Catalunya, concretament el de Barcelona, al qual s'aplicarà automàticament aquesta llei, com els de Girona i el d'algunes altres poblacions de Catalunya d'importància. Però hi ha una pila d'Ajuntaments de Catalunya, repeteixo, una pila de pobles millor dit, en els quals és tant o més necessària que en aquestes capitals una obra extraordinària de sanejament, i que amb aquesta llei no podrà realitzar-se; em refereixo a tota la part alta de la muntanya de Catalunya, aquella part del Pireneu nostre, que molts dels senyors Diputats, per no dir tots, coneixen perfectament, i en la qual totes les condicions d'higiene, totes les condicions de sanitat, hi manquen en absolut. Tots coneixem aquells pobles desgraciats de la nostra terra, en els quals no hi ha cap rudiment de servei de sanitat, en els quals no hi ha aigües potables i moltes voltes no hi ha aigua de cap mena, en les quals les vivendes no tenen cap condició sana, en els quals el paviment dels carrers és una argamassa formada pels excrements dels animals, que es va perpetuant un any darrera l'altre, i en aquelles poblacions hi ha epidèmies constantment, hi ha tifòidics tot l'any, hi ha tuberculosos, donant-se el sarcasme — moltes vegades nosaltres ho hem vist — que en aquelles poblacions hi van a cercar la salut gent que ací n'està mancada i que se'n van a poblacions que encara n'estan més mancades que Barcelona. En aquestes poblacions, amb aquesta llei no s'hi pot fer res,

perquè tots nosaltres tenim l'evidència absoluta que aquells Ajuntaments, que són pobles, i jo m'atreviria a dir pobres de solennitat, que no tenen mitjans de cap manera per a dedicar-se a una obra d'aquesta índole, a aquests Ajuntaments els hi manquen els cabals i els hi manca àdhuc la iniciativa, perquè són Ajuntaments de vida rudimentària als quals no se'ls pot anar a demanar una acció d'aquesta índole.

Jo m'atreviria a fer la suggerència al Govern de la Generalitat — encara que sé que no ho necessita, però aprofito aquest moment per a fer aquestes manifestacions sobretot al senyor Conseller de Sanitat — que part d'aquests cabals de què parlava fa un moment el senyor Conseller de Finances, tant provinents de la Generalitat com de l'Estat, que una part d'aquests cabals, dic, la que es cregués necessària, es dediqués al sanejament d'aquesta part muntanyosa de Catalunya, en la qual no es pot pensar en la cooperació dels Ajuntaments, sinó que és una obra de Sanitat que s'ha de fer directament des del Departament de Sanitat de la Generalitat. Jo crec que fariem una gran obra, jo crec que fariem una obra profitosíssima, que fóra ben acollida per tots, i sobretot a mesura que els mitjans de civilització van acostant-nos aquestes comarques, van les carreteres acostant aquestes comarques a Barcelona, van descobrint-les, van fent més fàcil l'accés a elles. Hi ha tota aquella bella regió del Ribagorça, on hi ha la carretera que va de Pont de Suert a la Vall d'Aran, que la va creuant i la va posant, per tant, a l'abast de tothom. I en aquella zona hi manquen tots aquests mitjans de sanitat a què jo em referia, i els pobles d'aquella zona, en general, salvant raríssimes excepcions, són una veritable vergonya.

Per tant, jo m'atreveixo a insistir en què no tots els cabals que es puguin destinar a aquesta obra de sanejament es destinin a les grans poblacions; les grans poblacions ho necessiten molt, però ho necessiten molt també aquests poblets petits, als quals l'ajuda se'ls hi ha de portar d'una manera que sigui més eficaç que la que permet aquesta llei, se'ls ha de portar, repeteixo, fent tota l'acció sanitària per mitjà de la Generalitat, perquè amb aquells Ajuntaments, repeteixo una vegada més, i acabo, no hem de cortar-hi.

El Sr. CONSELLER de Sanitat i Assistència Social : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.

El Sr. CONSELLER de Sanitat i Assistència Social : Senyor President, senyors Diputats : La meua salutació a la Cambra, per ésser la primera vegada que jo prenc part en les deliberacions d'aquesta. Jo ofereixo al Govern, a la Presidència i a la Cambra tota la meua voluntat, tot el meu poder científic, per a posar-lo a la disposició del Govern de la Generalitat, per a millorar tot el que sigui possible la sanitat i l'assistència social.

I això em dona motiu perquè a les paraules que acaba de pronunciar el senyor Vallès i Pujals jo hi hagi d'afegir solament uns mots, per tal de dir que aquesta llei, si hom es fixa bé en

tot el seu articulat, pot veure's que resol problemes particulars, problemes especialíssims per a llocs com Barcelona i altres ciutats de Catalunya. Però podríem dir que el resoldre aquests problemes dels barris insalubres, això no cau dintre de les normes generals de la Sanitat.

Quant al problema que la V. S. (*dirigint-se al senyor Vallès i Pujals*) em plantejava dels petits poblets, sobretot de la nostra muntanya, que tots hem tingut l'ocasió, desgraciadament, de comprovar fins a quin punt són insalubres i la manera com viuen aquells pobres compatriotes nostres, he de dir que dintre de les normes generals de sanitat compta ja la nostra Llei de Sanitat amb mitjans per a resoldre-ho sense haver de recórrer a mitjans extraordinaris com els d'aquesta llei. Jo ofereixo des d'aquesta Conselleria posar tota la voluntat per a resoldre aquest problema de Sanitat, que és un problema general, i que el Govern procurarà enfocar-lo en forma que el nostre poble tingui la Sanitat a què té dret.

Per tant, no trobi estrany el senyor Vallès i Pujals que nosaltres mantinguem el nostre criteri de què aquesta llei és per a assumptes extraordinaris, per a assumptes importants com és la solució dels barris insalubres com el que hi ha a Barcelona i a altres poblacions importants. Amb aquestes paraules acabo i dono gràcies a la Presidència i a la Cambra per l'atenció amb què m'han escoltat.

(*S'aprova l'article.*)

(*Un senyor Secretari llegeix la següent esmena:*)

«AL PARLAMENT»

Els signants Diputats tenen l'honor de proposar la següent esmena al Projecte de Llei de Sanejament de Poblacions:

ESMENA

S'afegirà al projecte un article addicional que dirà:

"Art. 31. Els Ajuntaments de Girona, Tarragona i Lleida, i els majors de 30,000 habitants, podran aplicar immediatament les disposicions contingudes en aquesta llei, d'acord amb el que s'estableix en l'art. 2.ª per a l'Ajuntament de Barcelona."

Palau del Parlament, 5 de juny del 1936. — Abadal, Fàbrega, Blasi, Carreres i Artau, Arnau i Cortina, Vallès i Pujals.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: La Comissió no accepta l'esmena.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: També aquesta esmena, relacionada amb l'anterior, ve avalada amb la signatura dels Diputats de Girona. No tots, però sí un grup representatiu.

El Sr. PRESIDENT: Hi som tots, senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Però vull dir que materialment no han donat la signatura. Tots hi estan, i, per tant, en aquest cas jo tinc l'honor de representar el nostre benivolgut President, Diputat per Girona.

El Sr. PRESIDENT: Tots els senyors Diputats saben que representen el President en la part alíquota de la seva representació. (*Rialles.*)

El Sr. CARRERES I ARTAU: De manera que la intervenció benèvola del senyor President m'ha servit per apuntar-me aquest honor de representar el nostre benivolgut President de la Cambra com a Diputat que és per Girona, el qual vol dir que podria ésser un estimulants més perquè la Comissió parés esment en el sentit i abast d'aquesta esmena i les raons que justifiquen la seva presentació.

Es tracta de què la disposició de l'art. 2.ª, feta especialment, exclusivament, per a Barcelona, perquè sense necessitat de cap més tràmit es puguin aplicar els beneficis d'aquesta llei, es faci extensiva, no precisament a Girona, sinó a Girona, Barcelona, Tarragona i Lleida, que tenen un sentit no provincial de capitalitat, sinó de capitalitats naturals. Són poblacions històriques amb tota una tradició. El sentit de província, per a nosaltres, ha desaparegut totalment. Si fos per un regust provincial, jo seria el primer en callar i no voler tenir l'honor de defensar aquesta esmena que signen els nostres companys de Parlament i de Diputació de Girona. Es tracta de poblacions d'una tradició, plenes d'inquietuds.

La millor prova és que l'Ajuntament de Girona ens ha adreçat per tal que canalitzem i donem facilitats immediates perquè els seus desitjos de sanejament de la població, de la ciutat de Girona — que ho necessita molt, no perquè jo sigui gironí he d'amagar que ho necessita molt — puguin veure's realitzats, que evitem tràmits i que se'ls posi en un peu d'igualtat amb la ciutat de Barcelona.

I afegim també a la disposició les poblacions que tinguin més de 30,000 ànimes, primerament per a treure aquest regust de provincianisme, que podria significar el donar els beneficis solament a les quatre capitals de Catalunya, i segonament perquè no hi ha cap dubte que hi ha poblacions com Mataró, Sabadell, Badalona, Terrassa, que tenen uns problemes urbanístics d'un volum, d'una intensitat i d'una urgència comparables gairebé amb els de Barcelona, i no cal dir amb els de Girona, Tarragona i Lleida.

Jo desitjaria que la Comissió, fent-se càrrec d'aquests anhels justíssims d'aquestes poblacions, tingués a bé acceptar aquesta esmena, o bé donar unes explicacions que justifiquessin la seva negativa.

El Sr. BATTESTINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: El senyor Carreres i Artau diu que l'esmena que proposa, a més de Lleida, Girona i Tarragona, es fa extensiva a les poblacions que tenen més de 30,000 habitants, per a treure el regust de provincianisme. Nosaltres el seguirem, indubtablement, per aquest camí i amb

gust acceptariem l'esmena per ell proposada, però no podem fer-ho perquè aquesta esmena no és altra cosa que una nova redacció de l'art. 2.ª L'article 2.ª estableix ja per a l'Ajuntament de Barcelona, des d'ara, els beneficis i avantatges d'aquesta llei, però el tràmit que fixa perquè els altres Ajuntaments s'hi acullin és tant curt que només és el següent: cal que l'Ajuntament ho demani i que la Generalitat ho aprovi. I això es pot fer en breus hores, en breus dies. No és un tràmit llarg; és un tràmit curtíssim. Si no ens ho demana l'Ajuntament de Lleida, per què l'hi hem d'acollir des d'ara? Si no ho demana l'Ajuntament de Tarragona, per què li hem d'acollir des d'ara? I per què hem d'acollir després als Ajuntaments de més de 30,000 habitants, i no aquells Ajuntaments que en tinguin 29,999 i als que en tinguin 28,000 ó 26,000? Aleshores hauríem d'estendre-ho a tots els Ajuntaments de Catalunya.

Indubtablement el pla d'igualtat existeix entre tots els Ajuntaments de Catalunya. No es fa cap diferència entre l'Ajuntament de Barcelona i els altres Ajuntaments, perquè si el de Barcelona queda acollit des d'ara a aquesta Llei, és perquè l'Ajuntament de Barcelona havia col·laborat juntament amb la Generalitat, el seu Alcalde, juntament amb el nostre Conseller d'Obres Públiques i amb el d'Economia i Agricultura, en la confecció i en la preparació d'aquesta Llei. No pas per altra cosa. A més, perquè l'Ajuntament de Barcelona ja té disponibles des d'ara els cabals per a emprendre les obres de sanejament de les zones urbanes insalubres, de reforma dels focus d'infecció que representen les cases malsanes.

És per totes aquestes raons que nosaltres no podem acceptar l'esmena que, com a signant, proposa el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Jo desitjaria escoltar, encara que fos en dues paraules, la veu del Govern, per tal que ens donés la seguretat que hi haurà unes facilitats, una rapidesa en la resolució de la instància, que equivaldrà gairebé a fer desaparèixer aquesta situació, podríem dir-ne extraordinària, privilegiada...

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. CARRERES I ARTAU: ...per a la ciutat de Barcelona, i que, per tant, no es podrà donar amb aquesta llei cap benefici de favor al cap i casal de Catalunya, que tots estimem, encara que no siguem fills d'aquesta ciutat de Barcelona.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Amb molt de gust complasc el senyor Carreres i Artau en el requeriment que acaba de fer al Govern, i he de començar manifestant que encara que no hagués estat aquest amable requeriment, per tractar-se d'una matèria sumament delicada i per a esvair tota suspicàcia que aquesta discussió pogués desvetllar, interessava al Govern dir el seu criteri sobre aquesta qüestió.

Cal fer constar, el Govern té interès que cons-

ti, que aquesta llei no confereix cap privilegi a la ciutat de Barcelona. El Govern i el Parlament se senten Govern i Parlament de tot Catalunya, i per a nosaltres no pot haver-hi cap ciutat, cap porció del seu territori que tingui, en l'ànim del Govern, un major afecte, ni molt menys la més lleu sombra de desafecte. Som, precisament, ara un Govern, els diaris ho han remarcat, en el qual cap dels fills de Barcelona no hi té part. Tots som catalans, catalans, a més a més, de la gran Catalunya, per la intervenció del doctor Corachan, que ni és nascut en la Catalunya estricta.

Però, a part d'aquestes manifestacions de caràcter general, que suposo que la Cambra admetrà sense cap reserva i sense posar-hi el més lleu dubte, he de dir al senyor Carreres i Artau i als senyors Diputats que si l'automatisme amb què apliquem aquesta llei a la ciutat de Barcelona no es fa en totes les altres ciutats i viles de Catalunya, o a un nombre determinat, com ve a demanar el senyor Carreres i Artau, és per raons que no són de benefici especial de privilegi per a Barcelona, sinó per a l'eficàcia de la mateixa llei. Diu l'art. 2.ª que les altres ciutats i viles de Catalunya podran acollir-se, totalment o parcialment, als beneficis i als tràmits especials d'aquesta llei, presentant una sol·licitud i que aquesta sigui aprovada pel Govern de la Generalitat. Ens podem trobar, senyors Diputats, amb determinades ciutats o pobles de Catalunya als quals interressi exclusivament fer aplicació d'una part d'aquesta llei, ja que conté, com saben els senyors Diputats, capítols dirigits a finalitats que poden ésser més o menys anàlogues, però que no són idèntiques. Pot haver-n'hi que vulguin acollir-se parcialment a aquesta llei, com pot haver-hi Ajuntaments importants de Catalunya que, perquè no tinguin el problema de salubritat concretat en els termes a què fa referència aquesta llei presentada, en forma que necessitin l'auxili d'aquesta llei per a remeiar-ho, no vulguin o no tinguin necessitat de fer aplicació d'aquesta llei. Per consegüent, aleshores el que faríem amb aquest automatisme és gairebé obligar-los a aplicar aquesta llei, constituint unes Juntes de Sanejament, etc., etc., essent així que hi haurà molts pobles de Catalunya, àdhuc poblacions importants, que per ésser ciutats més modernes, malgrat tenir un nombre d'habitants determinat, no es trobin amb aquest problema greu de Barcelona i d'altres ciutats — Girona, indiscutiblement —; ens podem trobar que en unes viles o ciutats l'aplicació de la llei que avui estem discutint interressi; però que n'hi hagi d'altres a les quals els sigui més beneficiós acollir-se als tràmits ordinaris de les lleis de Sanitat a què al·ludia abans el senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social, i, per tant, no necessitin d'una manera indispensable aquesta llei.

A més a més, el senyor Battestiri acabava de donar una raó òbvia. És evident que un Municipi de Catalunya, el que sigui, no es decidirà a fer ús d'aquesta llei fins que tingui un projecte, que obliga també a aquesta ciutat, a aquest Municipi; l'obliga també a un sacrifici i a un esforç per la seva part, i no anirà a l'aplicació d'aquesta llei fins que tingui aquest treball preparatori realitzat. L'Ajuntament de Barcelona el té en gran

part realitzat, ho saben els senyors Diputats. Aca-ba d'aprovar un Pressupost extraordinari, una part del qual la destina al sanejament de barris insalubres. Si les meves referències són exactes, tanta pressa porta l'Ajuntament de Barcelona per a realitzar aquesta obra tan necessària, indispen-sable al nostre cap i casal, que un d'aquests dies, tal vegada demà mateix, reuneixi ja el ple per a veure d'orientar les seves activitats en el sentit que aquesta llei li marca. Es troben així els altres Ajuntaments de Catalunya? Evidentment, ni un.

Si nosaltres, per tant, féssim impossible l'ap-licació d'aquesta llei a un o a tres o a cinc Ajun-taments de la nostra nació, que volguessin aco-llir-s'hi, aleshores el senyor Carreres i Artau tin-dria tota la raó. Però com que nosaltres no posem límits, com que no prohibim a cap Ajuntament de Catalunya que pugui acollir-s'hi, tingui pre-sent el senyor Carreres i Artau i tots els senyors Diputats que allò a què els obliguem no és a un tràmit dilatori, no és a seguir una via burocràti-ca que pugui impedir realitzar la seva finalitat, sinó simplement a endegar aquests problemes de tal manera que aquest tràmit sigui una facilitat més, perquè aleshores, quan vingui la sollicitud d'aquests Ajuntaments, sabrem concretament les necessitats en què es troben; si en volen fer ús total o si s'accontenten només amb l'aplicació o amb l'acolliment parcial a aquesta llei, en lloc de destorbar, facilitarem l'obra que en el sentit de sanejament vulguin realitzar aquests Ajunta-ments.

A més a més, hi ha una altra particularitat, i tornem a les manifestacions que feia abans. És molt possible, jo ho considero gairebé segur, que els Ajuntaments de Catalunya quan vinguin amb un pla concret, que no pot tenir cap l'envergadura que tindrà per a la ciutat de Barcelona, acompanyaran les seves sollicituds d'una proposa-ta, d'una petició de concurs de la Generalitat, i ja veurem com en aquest cas, en lloc d'ésser un destorb, es posen immediatament en comunicació, en connexió l'Ajuntament interessat i la Gene-ralitat de Catalunya.

Així és que no els anem a posar dificultats, senyors Carreres i Artau i senyors Diputats. Anem, més aviat, a fer viable, a fer més fàcil l'aplicació d'aquesta llei als Ajuntaments que ve-ritablement ho necessitin.

Per això, i convençut, jo espero, el senyor Car-reres i Artau, que aquesta és la finalitat que ens porta a donar aquesta fórmula automàtica d'ap-licació a l'Ajuntament de Barcelona i, en canvi, aquesta necessària petició dels altres Ajunta-ments, i que no ho fem per a dificultar l'obra sa-nitària que vulguin realitzar, cosa que no podem fer mai, de cap manera, perquè en l'ànim del Govern, de cap dels Consellers, i molt menys en l'ànim de l'honorable senyor President, hi ha una afecció especial per a Barcelona, perquè si tots l'estimem com a cap i casal de Catalunya, esti-mem també totes les ciutats, totes les viles i tots els recones de la nostra pàtria.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Carreres i Artau té la paraula.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Per agrair al senyor Conseller de Finances les explicacions que ha donat. Les seves promeses, sortint com surten del Banc Roig, per a nosaltres són tota una garantia.

Amb la vènia, primer del senyor President, en funcions de Diputat per Girona, i amb la vènia dels altres signants d'aquesta esmena, la donem per retirada.

El Sr. PRESIDENT : Molt ben interpretat.

El Sr. CONSELLER de Finances : Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Resta retirada l'es-mena.

El Sr. DALMAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Co-missió.

El Sr. DALMAU : Aprovat l'articulat d'a-questa llei, no escapa a ningú la seva importàn-cia, i com més aviat poguem anar a la seva execució més beneficiades en resultaran les ciu-tats i les poblacions de Catalunya que tinguin necessitat de sanejar els seus llocs insalubres. Per tant, demanaria, en nom de la Comissió, que da-vant de la importància d'aquesta Llei la Cambra acordés la seva urgència.

El Sr. PRESIDENT : La Cambra podria pro-cedir a la votació definitiva de la llei. S'acorda la urgència d'aquesta llei? (*Assentiment.*) Acordada. Es procedeix a la seva votació? (*Assentiment.*)

(*És aprovada per unanimitat i amb quòrum reglamentari.*)

(*El text de la Llei aprovada es publica com a annex n.º 1 a aquest DIARI DE SESSIONS.*)

Votació definitiva del dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legitimitat dels acords de les Autoritats i organismes de no-menament governatiu que regiren la vida muni-cipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Duran i Ven-tosa té la paraula.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Encara que aquesta Minoria va demanar el quòrum per a la vo-tació definitiva del dictamen d'aquest Projecte de Llei, com que és evident que hi ha vots sufi-cients en el Saló per a donar el seu vot favorable, aquesta Minoria no insisteix en demanar que la votació sigui nominal. De totes maneres, si la Pre-sidència o algun senyor Diputat entén que, havent-se demanat el quòrum, no es pot retrocedir i, en conseqüència, s'ha de procedir a votació nominal, nosaltres ens sotmetem a la decisió del Parlament.

El Sr. PRESIDENT : La Presidència no veu cap inconvenient en què la votació sigui ordinària. D'acord així? (*Assentiment.*)

(*En votació ordinària i amb el quòrum regla-mentari, s'aprova definitivament el dictamen. Han votat en contra les Minories de Lliga Cata-lana i d'Unió Democràtica de Catalunya.*)

El text d'aquesta llei es publica, com anex número 2, a aquest DIARI DE SESSIONS.)

(Entra l'honorable senyor President de la Generalitat.)

Lectura d'un Projecte de Llei relatiu a la segregació del Barri de Sant Antoni de Calonge del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent, amb el nom de Sant Antoni de Mar

(Un senyor Secretari llegeix el següent)

«DECRET»

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Governació i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto:

Article únic. — És autoritzat el Conseller de Governació per tal de presentar al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei relatiu a la segregació del Barri de Sant Antoni de Calonge del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent amb el nom de Sant Antoni de Mar.

Barcelona, 3 de juny del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Governació, J. M. Espanya.»

(L'honorable Conseller de Governació passa a ocupar la tribuna de Consellers i dona lectura al següent Projecte de Llei:)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

La majoria dels veïns residents en el Barri de Sant Antoni de Calonge iniciaren en l'any 1933 un expedient a l'objecte de segregar-se del terme municipal de Calonge i constituir-se en Municipi independent, amb el nom de Sant Antoni de Mar.

Promulgada la Llei Municipal catalana en la part corresponent a modificació de termes municipals, fou reproduïda la petició i adaptada a les prescripcions establertes en la nova legislació, recolzant-se la pretensió formulada en allò disposat en els arts. 2.ª (ap. d), 4.ª i 9.ª de la Llei Municipal catalana i 16 i següents del Reglament de població i termes municipals, i altres disposicions aplicables al cas present.

Havent-se acreditat sobradament les condicions i possibilitats econòmiques del dit Barri de Sant Antoni de Calonge, així com l'haver complert tots els requisits legals establerts per les lleis vigents,

El Conseller de Governació, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació i aprovació del Parlament de Catalunya el següent

PROJECTE DE LLEI

Art. 1.er És disposada la segregació del Barri de Sant Antoni de Calonge del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent amb el nom de Sant Antoni de Mar.

Art. 2.ª El Conseller de Governació és autoritzat per a dictar les ordres necessàries pel compliment d'aquesta llei.

Barcelona, 3 de juny del 1936. — L. Companys. — El Conseller de Governació, J. M. Espanya.»

(Un senyor Secretari llegeix el següent)

Lectura d'un dictamen de la Comissió d'Incompatibilitats sobre la suposada incompatibilitat del senyor Serra i Moret amb el càrrec de Diputat al Parlament de Catalunya

(Un senyor Secretari llegeix el següent)

«DICTAMEN

Reunida la Comissió especial nomenada per a dictaminar sobre la incompatibilitat del Diputat senyor Serra i Moret, sota la presidència del senyor Pere Mies i Codina, actuant de Secretari el senyor Carles Gerhard i Ottenwaelder, i amb assistència dels Vocals senyors Irla, Xirau, Farres, Soler i Pla, Casademunt, Martínez i Domingo, Carreres i Ruiz i Ponsetí, ha aprovat per majoria el dictamen següent:

Que ateses les particulars circumstàncies que concorren en el cas de la suposada incompatibilitat del senyor Serra i Moret i atesa també la no existència de legislació que hi pugui ésser aplicada, la Comissió, per majoria, acorda considerar que el senyor Serra i Moret és Diputat d'aquest Parlament.

Palau del Parlament, 9 de juny del 1936. — El President, Pere Mies i Codina. — El Secretari, Carles Gerhard i Ottenwaelder.»

Precs i preguntes

Anunci d'una interpellació sobre el funcionament de la Casa de Caritat

El Sr. PRESIDENT: El senyor Fronjosà té la paraula.

El Sr. FRONJOSA: Senyors Diputats: És per a fer un prec al senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social perquè, quan d'acord amb la Presidència ho tingui a bé, permeti a aquesta Minoria d'explanar una interpellació referent a les coses que passen a la casa que encara, indegudament i contra l'esperit de la República, de la seva Constitució i de l'Estatut Interior de Catalunya, es qualifica de Casa de Caritat.

A nosaltres, aquests dies, ens han arribat denúncies monstruoses, i voldríem que el senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social ens aclarís aquests fets i, si és que realment existeixen, els hi doni la solució que en justícia correspongui. Així, doncs, esperem de l'amabilitat del senyor Conseller, d'acord amb la Presidència, perquè designi el dia — com abans millor — per a poder nosaltres explanar aquesta interpellació.

El Sr. CONSELLER de Sanitat i Assistència Social: El Conseller de Sanitat i Assistència

Social accepta la interpellació i prega el senyor President que fixi el dia en què pugui ésser explanada.

El Sr. PRESIDENT: D'acord els senyors Conseller i interpellant, la Mesa fixarà dia per a aquesta interpellació.

Anunci d'una interpellació sobre un manifest d'entitats patronals en relació amb l'actual situació social

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: Hem demanat l'ús de la paraula per a anunciar, també, una interpellació al Govern de la Generalitat, perquè hem llegit aquests dies un manifest signat per gran nombre d'entitats de Barcelona, de caràcter patronal, i nosaltres suposem que d'aquesta mena de manifest, que a la vegada que és un manifest a l'opinió pública inclou unes certes peticions al Govern de la Generalitat, per part del Govern donarà lloc a unes certes resolucions i nosaltres no sabem si serà millor o no esperar que hi hagi una resolució del Govern respecte als problemes que planteja aquell manifest. De totes maneres, tant si hi ha resolucions com no, aquesta Minoria té quelcom per a explicar al Govern de la Generalitat respecte al repetit manifest de les entitats econòmiques, i per això desitjaríem que per part del Govern, posant-se d'acord amb el President de la Cambra, ens sigui assenyalat el dia en què poguem explicar aquesta interpellació.

L'honorable Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: El Govern està a la disposició de la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya, tot i assegurant que no es tracta d'una interpellació. L'indicat, el preferible és cercar motius perquè els representants de la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya puguin fer aquelles observacions i suggerències que creguin necessàries i convenients, però no se'ns pot interpellar a nosaltres, no es pot interpellar al Govern, per un manifest de les entitats econòmiques, perquè nosaltres no hem dit res d'això; però per a donar motius a l'exposició de la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya, el Govern tindrà molt de gust en escoltar els seus representants i rebrà amb gran interès i atenció les indicacions que li pugui fer una aliada tan estimada; per tant, es posarà d'acord amb el President de la Cambra per a assenyalat el dia en què d'aquesta qüestió pugui tractar-se tal com desitja la Minoria d'Unió Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Potser formulant una proposició ordinària...

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Potser sí que, realment la paraula interpellació és, almenys, una mica prematura. Nosaltres entenem que aquell manifest ha de donar lloc a unes resolucions del Govern...

El Sr. PRESIDENT: Declaracions...

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: O resolucions, el que sigui.

El Sr. PRESIDENT: Això és a part; però en l'ordre parlamentari, només declaracions.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Si no vinguessin aquestes resolucions, vindria per part nostra la interpellació. En el moment actual, nosaltres no sabem si és millor plantejar-la abans que es promogui o es plantegi un debat, en el qual cada grup polític pugui expressar la seva opinió, que potser fóra una premisa preciosa perquè el Govern de la Generalitat, recollint l'ambient de la Cambra, que és el reflexe de l'ambient del país, vulgui donar, amb major coneixement de causa, la seva resolució final. Així, nosaltres deixem, naturalment, a la plena iniciativa del Govern, el considerar si aquest debat ha d'ésser previ o ha d'ésser *a posteriori*.

Interpellació sobre la suspensió de l'Ajuntament de Solsona

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyors Diputats: Jo he de començar dient sincerament, en iniciar aquesta interpellació, que em causa un cert dolor haver-me d'adreçar al volgut amic i company senyor Espanya, perquè jo li havia professat un vertader afecte des que ell s'inicia en la vida política.

Jo era molt menut, quan veia que el senyor Espanya amb tota la seva joventut, s'iniciava en la política, obtenint honrosíssims càrrecs, i això feia que en la meua quasi infantesa sentís pel senyor Espanya una veritable veneració. Jo contemplava com el senyor Espanya lluitant en el partit liberal, tenia la Presidència de la Diputació de Lleida, quan comptava relativament en pocs anys, jo el veia després de Conseller de la Mancomunitat i veia també que quan militava en els rengles de Lliga Regionalista, obtenia un Govern de província, també amb una escassetat d'any dintre de la vida política.

Per això jo m'he de lamentar que aquell home que havia començat aquella carrera esplèndida de tant jove, quan ha vingut a ostentar res menys que el càrrec de Conseller de la Generalitat de Catalunya, vingui a efectuar una actuació com la que ve realitzant en els moments actuals en els Ajuntaments de Catalunya. Jo he de veure-ho amb veritable dolor pel fet aquell que significava d'apreci al senyor Espanya, que quan ha marxat dels nostres rengles per a anar precisament als rengles de l'Esquerra, hagi vingut a imposar aquest nou sistema que ell en l'actuació política ha seguit en aquesta nova actuació. Ultra el fet del qual jo ja em lamentava que inclús sembla que ve a coartar quelcom la llibertat dels Diputats que demanen per interpellar-lo.

Jo m'havia de lamentar el dijous de la setmana passada de què una interpellació que havia estat demanada el dia 14 de maig, no hagués estat encara concedida. Jo havia reiterat al senyor Conseller de Governació de paraula i particularment, que s'assenyalés dia perquè pogués desenvolupar-se aquesta interpellació i jo, inclús en una sessió, vaig demanar que se'm facilitessin determinades dades que estimava precises, que estimava necessà-

ries per a aquesta interpellació. Amb tot això, les dades no m'han estat facilitades, i això és indubtable que representa no donar aquelles facilitats que són indispensables als Diputats de l'oposició.

Consta al DIARI DE SESSIONS que jo vaig demanar al senyor Conseller de Governació que em facilités una relació de tots aquells Ajuntaments que en els moments actuals no estaven constituïts segons el resultat de les eleccions del 14 de gener del 1934, i demanava també al senyor Conseller de Governació una relació de totes aquelles inspeccions que haguessin estat ordenades pel propi Conseller o per algun dels Comissaris Delegats de la Generalitat de Catalunya, envers els Ajuntaments de la nostra terra, amb fixació exacta dels dies en què s'haguessin portat a terme aquestes inspeccions. Jo tenia la seguretat absoluta que l'aportació de totes aquestes dades havia d'ésser un document demostratiu de què s'havien comès delictes de coacció electoral, per part del Conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya i tal vegada per part dels Comissaris delegats de la pròpia Generalitat. Però les dades no m'han estat lliurades i això fa que jo no pugui desenrotllar la totalitat de la interpellació. Si aquestes dades no em són lliurades, jo les aniré sollicitant en successius dies al Parlament català, perquè aquest de manera fefaent sàpigue que no es donen als Diputats de l'oposició aquelles facilitats que en el terreny parlamentari són obligades. Jo em reservo — si se'm dóna alguna nova ocasió —, el formular altra vegada una nova interpellació al Conseller de Governació.

El Sr. CANTURRI: Ja ens donàveu vós de facilitats, quan éreu a Lleida!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo no crec en absolut que a res del que la V. S. m'hagués demanat, hi hagués posat el més petit obstacle. I el mateix dic pel que fa referència al que haguessin demanat els companys de la V. S., i per tant, no sé a què ve el dir que no havíem donat facilitats.

El Sr. CANTURRI: Nosaltres no donem mai res a poders capciosos.

El Sr. VIADIU: De la presó estant, o de l'exili, anàvem a demanar!...

(*Alguns altres senyors Diputats pronuncien paraules que no s'entenen clarament.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: És indubtable, senyors Diputats, que el fet que comencin a interrompre'm tants senyors Diputats és una raó més del que jo deia que no volien donar-se totes les facilitats que eren necessàries a les Minories d'oposició...

El Sr. CONSELLER de Governació: Les tindrà totes la V. S.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ... perquè es digui el que s'ha de dir al Parlament de Catalunya, perquè si els Diputats de la Majoria volguessin donar aquelles facilitats indispensables perquè es discuteixi el que hi hagi de veritat, no es començaria amb interrupcions d'aquesta mena que sembla que no tenen altre propòsit que el que no es facin totes les manifestacions que es creguin indispensables.

El Sr. CANTURRI: No crec que us cohibiu per això. Us hauríeu de cohibir per altres coses.

El Sr. ROVIRA I ROURE: I és més de la-

mentar, seguint el curs de les neves manifestacions, que no se'm facilités pel senyor Conseller de Governació en el moment reglamentari — que és el que prescriu l'art. 40 del Reglament interior del Parlament — la possibilitat de desenvolupar la interpellació a què em vine referint, perquè mentrestant el senyor Conseller de Governació venia realitzant altres atropells molt semblants — si no empitjorats —, a aquells que havia fet a l'Ajuntament de Solsona.

El Sr. VIADIU: Demano per parlar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: I així s'ha continuat també amb l'Ajuntament de Tàrraga i amb el de Cervera, i així va fent altres investigacions en diferents Ajuntaments de Catalunya, o almenys, en els Ajuntaments de les comarques lleidatanes, la qual cosa fa preveure que realitzarà encara altres destitucions.

El Sr. CONSELLER de Governació: No hem fet cap destitució. Digui la V. S. les coses tal com són.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Ja en parlarem, senyor Conseller, i ja sé que contestarà la V. S. que això ho han fet els Jutges municipals en funcions de primera instància.

El Sr. VIADIU: I Jutges de primera instància, senyor Rovira i Roure!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Aquesta era una qüestió que ja preveia el senyor Conseller de Governació, i que fins en el cas que no l'hagués previst, ell anava actuant en uns moments en què la Llei Electoral li vedava actuar, perquè el fer-ho constituïa, com ho he dit abans, un delictes de coacció electoral.

A mi, el que m'interessa no és que em donin la raó, perquè és indubtable que l'actitud adoptada ja per alguns companys és demostració evident que no vol escoltar-se el que ha de dir aquest Diputat per a jutjar si té o no raó, sinó que abans de començar ja jutgen que no la té. Això significa que volen imposar un criteri de conformitat amb l'actuació del senyor Conseller de Governació. Però hi ha una qüestió que és més interessant, que és la de què en el DIARI DE SESSIONS quedin constatades les enormitats que s'han estat realitzant, els delictes que s'han estat cometent. Sé que en definitiva es vindrà a dir pel senyor Conseller de Governació i per aquells Diputats que abonen l'actuació del senyor Conseller de Governació, que tot això que s'ha realitzat és quelcom, a entendre d'ells, lícit; el que equivaldria, per tant, a què en tot aquell període electoral successiu que pugui presentar-se en el dia de demà ja sabem que el Conseller de Governació està disposat a cometre tot aquell conjunt d'atropells que li semblin necessaris per a la seva finalitat, sense tenir en compte que això està prohibit terminantment per la Llei.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ (*Adreçant-se al senyor Conseller de Governació*): Oh, ho! Us ho deixeu dir tot! (*Rialles.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: L'actuació del senyor Conseller de Governació és indubtable que ha mancat a l'art. 68 de la Llei Electoral i és indubtable que ha mancat al contingut de la Constitució, al contingut de l'Estatut Interior de Catalunya i al contingut de l'Estatut de Catalunya, que són les lleis màximes per les quals ens hem de regir, i tot això, si més no, a part a altres delic-

tes que haurem d'aclarir comesos pel senyor Conseller de Governació, representaria la comissió del delictes assenyalat en l'art. 364 del Codi Penal, quant ve a col·laborar a la realitat de dictar unes providències, encara que de caire administratiu, sota tots conceptes injustes.

(Ocupa la Presidència el Vice-president primer, honorable senyor Jaume Serra i Hünter.)

He dit que no solament hi ha infracció de l'article 68 de la Llei Electoral, sinó també que hi ha infracció de les més altes lleis que regeixen la nostra autonomia. Catalunya ha estat el bressol de l'autonomia i a l'ensem que demanava l'autonomia per la nostra terra, mantenia també sempre la necessitat de sostenir el principi de l'autonomia municipal, i això que havia estat defensat pels catalans autonomistes, quan es promulgà la Constitució espanyola va venir a ésser ratificat. I dic a ésser ratificat, perquè havia estat ja reconegut quan menys en la llei, en l'Estatut del 8 de març del 1924; però en publicar-se la Constitució espanyola, en el seu art. 9.º, hi ha assenyalat en una forma concreta que els Ajuntaments espanyols seran tots autònoms. Es publicà l'Estatut de Catalunya i aleshores es recollí també el principi de l'autonomia municipal, principi que a més es deia i s'establia que mai l'autonomia dels Municipis de Catalunya podia ésser inferior a l'autonomia reconeguda als Ajuntaments per la llei general espanyola. L'Estatut Interior de Catalunya venia a ratificar aquest principi d'autonomia i, en ratificar-lo en el seu art. 57, venia a significar també que els Ajuntaments de Catalunya havien d'ésser autònoms. S'ha publicat la Llei Municipal espanyola del 31 d'octubre del 1935, i aquesta llei, en el seu art. 101 ha vingut a assenyalat de la mateixa manera el principi de la plena autonomia municipal, principi que en raó d'allò establert en l'art. 10 de l'Estatut de Catalunya ens obliga, quant l'esmentat art. 10 de l'Estatut de Catalunya assenyalat terminantment que els Ajuntaments de la nostra regió no poden tenir menys autonomia que la que tinguin els Ajuntaments de la resta d'Espanya.

Amb tot i això, en una matèria que és tan taxativament assenyalada pel llibre segon de l'Estatut del 8 de març del 1924, que és una matèria purament municipal, el senyor Conseller de Governació i els Comissaris Delegats de la Generalitat de Catalunya vénen a infringir aquest principi d'autonomia enviant un dia i un altre dia contínues inspeccions als Ajuntaments. I nosaltres ens trobem en aquests moments que els catalans, aquella terra on s'havia començat a defensar el principi d'autonomia, ha de sentir la vergonya que aquesta autonomia és bescantada pel Govern de la Generalitat de Catalunya, precisament en un moment que un Governador d'una província ben propera a la de Lleida, una província ben propera a la de Lleida, circumstància que té una doble significació — i dic doble, perquè té un especial interès el que el senyor Conseller de Governació vingui a enderrocar els Ajuntaments de Lleida, mentre el qui ve a dictar la norma de respecte a l'autonomia municipal sigui precisament el Governador de la província d'Osca, aquella província on també actuà durant un llarg pe-

ríode de la seva vida política el senyor Conseller de Governació—, ens dóna l'exemple en una circular dirigida als seus Ajuntaments...

El Sr. VIADIU: Es que no hi ha elements de la Lliga a Osca; no hi ha elements de la Lliga!

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...i això, senyors Diputats, és lamentabilíssim que d'Osca se'ns hagi de donar exemple d'una actuació que, amb una interrupció acaba de demostrar un senyor Diputat que creu que no ha de tenir efectivitat, sens dubte perquè aquest senyor Diputat és enemic de l'autonomia municipal.

El Sr. VIADIU: Que n'està d'equivocat, senyor Rovira i Roure!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Deia una demostració evident que no estic equivocat, el senyor Viadiu...

El Sr. VIADIU: Jo del que sóc contrari, és de l'«straperlisme».

El Sr. ROVIRA I ROURE: Una evident demostració que no estic equivocat és que quan jo vull parlar en defensa de l'autonomia municipal...

El Sr. VIADIU: És que la V. S. parla en defensa de l'«straperlisme», perquè en defensa de l'autonomia municipal havia de parlar quan era Comissari de Lleida, quan l'època de l'«straperlisme», quan estaven destituïts tots els Ajuntaments de Catalunya.

El Sr. FRONJOSA: Tenia butlla!

El Sr. ROVIRA I ROURE: No pot dir la V. S. que jo m'hagués immiscit el més mínim en la vida de cap Ajuntament de la meva circumscripció.

Un Sr. DIPUTAT de la Majoria: No es va immiscir, no. Va ésser l'Alcalde de Lleida!

El Sr. SAURET: Deixeu-lo estar, si no dirà que l'atropellem.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Diu el senyor Governador de la província d'Osca, en aquesta circular...

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Deixi'l estar el Governador d'Osca!

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...que sembla que no tenen interès en escoltar els senyors Diputats, perquè demostra aquesta circular un major afecte a l'autonomia que no poden tenir les VV. SS. que amb la seva actitud estan demostrant el seu esperit contrari a l'autonomia municipal.

El Sr. FARRERES I DURAN: No emboliqui la troca!

El Sr. ROVIRA I ROURE (*llegeix*): «Son en gran número las peticiones que llegan a este Gobierno civil solicitando el nombramiento de funcionarios que realicen inspecciones técnicas en los Ayuntamientos, con objeto de revisar la contabilidad, expedientes y cuentas municipales.

Actualmente se hallan reguladas estas visitas de inspección por las normas dadas en las circulares publicadas en los *Boletines Oficiales* de fecha 5 de septiembre de 1933 y 4 de enero de 1934, y como este Gobierno entiende que realizar estas inspecciones por mediación de Delegados gubernativos puede presentar una ingerencia en la Administración local, que deseo evitar en aras de la autonomía con que han de contar las Corporaciones locales, me dirijo por la presente circular a los Ayuntamientos de la provincia, manifestán-

doles que quedan sin vigencia las circulares expresadas, y, como consecuencia, los respectivos Ayuntamientos serán los encargados de la revisión y fiscalización de las cuentas municipales y demás documentos y antecedentes referidos a la economía de sus haciendas locales, haciendo uso de las facultades que a este efecto les son conferidas por los arts. 577 al 585 del Estatuto y 121 al 131 del Reglamento de la Hacienda municipal, ambos vigentes a esta finalidad y efecto...

El Sr. SELLES: Em permet, senyor Rovira i Roure? A veure si aquest és un Parlament castellà o català?

El Sr. ROVIRA I ROURE (*continua llegint*): «En su virtud, cada Ayuntamiento revisará, tramitará y exigirá, en su caso, las responsabilidades que procedan, sin intervención oficial alguna, y, cuando estime necesaria una colaboración técnica, podrá acordar el designamiento de personas que estime con preparación suficiente, lo que tendrá siempre lugar por su iniciativa, por su acuerdo y bajo su completa responsabilidad.

Ello es lo democrático, lo legal y lo pertinente, en aras a un debido respeto a la autonomía que inspiran las leyes hoy vigentes sobre Administración local.

Lo que se hace público para conocimiento de los Ayuntamientos de la provincia que tenían solicitadas estas visitas por conducto oficial y para aquellos otros a quienes pudiera interesar.

Huesca, 10 de abril de 1936. — El Gobernador civil, Manuel Pomares Monleón.»

I quan es dicta una circular com aquesta — que al meu entendre és digna d'elogi, encara que opinin altra cosa els senyors Diputats que han intentat interrompre —, quan es dicta una circular d'aquesta naturalesa jo crec que li devem de tributar un aplaudiment i hem de veure amb dolor, la gent de les comarques lleidatanes, que hagi estat precisament la seva veïna la qui ens doni l'exemple en contra de l'actuació que ve realitzant el senyor Conseller de Governació, d'ingrències constants en la vida dels Municipis en matèria de comptes municipals. Ho diu el senyor Governador de la província d'Osca: matèria aplicable — la mateixa que encara és aplicable a Catalunya, perquè pel Govern de la Generalitat no ha estat dictada la Llei d'Hisendes Municipals i per tant són d'aplicació estricta els arts. 577 al 585 de l'Estatut Municipal i el 121 al 131 del Reglament d'Hisendes Municipals, que són un reconeixement explícit del principi de l'autonomia municipal en aquesta matèria. Però el senyor Conseller de Governació i els senyors Comissaris delegats de la Generalitat de Catalunya, quan menys el Comissari delegat de la circumscripció de Lleida, no ho entenen així; no ho entenen així, i, a més, ho fan en forma que representa, pel sol fet del plantejament de la qüestió, la comissió d'un delictes de coacció.

El senyor Comissari delegat de la Generalitat de Catalunya a Lleida un dia i un altre dia s'ha dirigit a diversos Ajuntaments, els ha cridat a la Comissaria i els ha dit: «Mireu: us aconsello que presenteu la dimissió, perquè si no presenteu la dimissió, jo us enviaré una inspecció que portarà com a conseqüència el que en la vostra comp-

tabilitat s'hi trobarà una cosa o altra i, en la seva conseqüència, aquesta dimissió que no volem donar voluntàriament us la trobareu imposada per la força.» Això ho ha dit el senyor Comissari delegat de la Generalitat de Catalunya a la circumscripció de Lleida a diversos Ajuntaments, i això demostra indubtablement la comissió d'un delictes: delictes de coacció, quant es pretén per aquest mitjà l'obtenir la renúncia dels càrrecs de Consellers. Perquè en el cas que realment ja conegués el senyor Comissari que havia estat comès un delictes per aquests Ajuntaments, no tenia sota cap concepte, el dret d'imposar-los la dimissió abans de la persecució d'aquest delictes, sinó que l'obligació estricta del senyor Comissari delegat de la Generalitat a Lleida era la de respectar l'autonomia municipal, i si ell tenia coneixement d'algun delictes, mai — mai! —, condicionar el fet de denunciar aquest delictes a què cimitissin o no dimitissin determinats Consellers.

Si això no és constitutiu del delictes que assenyala l'art. 488 del Codi Penal, és indubtable, senyors Diputats, que aleshores vindrem a reconèixer tàcitament que aquest Parlament autoritza la comissió de tota sèrie de coaccions en contra de la vida municipal.

Des del moment que es guanyaren les eleccions pel Front Popular el dia 16 de febrer, es venia afirmant ja en diferents pobles, que s'anava a treure, a fer dimitir aquells Ajuntaments...

El Sr. ARNAU: Governatius?

El Sr. ROVIRA I ROURE: ... que a determinats Diputats no els hi eren prou agradables, amb tot i que eren Ajuntaments d'elecció popular. Prèviament, sense que s'hagués escatit res, anaven manifestant els homes d'esquerra: Aquest Ajuntament caurà; aquest Ajuntament el farem desaparèixer; aquest Ajuntament serà substituït per gent nostra.

I si això es veu després confirmat, és indubtable que això demostra fins a l'evidència, la convivència entre aquests elements que venien propalant aquestes notícies i el senyor Conseller de Governació, perquè si no existís aquesta convivència, aquells elements no podrien dir sota cap concepte «aconseguirem que s'enderroqui aquest Ajuntament». Aquests elements haurien pogut fer altres manifestacions, però mai una d'aquesta naturalesa, que ha vingut precisament a demostrar-se que no careixien de fonament en afirmar-ho tan rodament, des del moment que s'ha prestat precisament a la combinació el senyor Conseller de Governació.

El senyor Conseller de Governació s'ha inventat una fórmula ben pràctica per a venir a la substitució d'aquest Ajuntament, i la fórmula aquesta li ha donat l'atzar, una coincidència que jo havia de fer remarcar en una anterior intervenció meua en la que em lamentava al senyor Conseller de Justícia i Dret que dels nou Jutjats d'Instrucció que hi ha a la circumscripció de Lleida, set d'ells estiguessin regentats per Jutges municipals. El senyor Conseller de Governació, quant es tracti de l'actuació dels senyors Jutges municipals en juncions de Jutge d'Instrucció, ja sé que em contestarà: Aquesta és qüestió que ha d'escatir-se amb el senyor Conseller de Justícia i Dret.

I jo hauria interpellat el senyor Conseller de Justícia i Dret, ensems que el senyor Conseller de Governació, si efectivament hi hagués hagut un apartament veritat, hagués desaparegut tot entrellaç entre l'actuació dels Jutges municipals en funcions de Jutges d'Instrucció i l'actuació del senyor Conseller de Governació. Però quan es demostra que aquests Jutges municipals manquen en absolut als tràmits establerts en la Llei d'Enjudiciament Criminal respecte a l'actuació en relació amb els encartats, i en canvi tenen una constant comunicació amb el senyor Conseller de Governació, això demostra...

El Sr. CONSELLER de Governació: Si no els conec jo!

El Sr. SAURET: Això acabarà amb la pena de mort! (*Rumors.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: ... demostra fins a l'evidència que no obren més que en virtut del dictat d'aquest senyor Conseller de Governació.

Això, senyor Sauret, no ha d'acabar amb cap pena de mort...

El Sr. SAURET: Com que heu parlat de seixanta o setanta delictes...

El Sr. ROVIRA I ROURE: Això és la demostració evident que la V. S. i altres senyors Diputats aplaudeixen que en contra de l'autonomia municipal es cometin tota sèrie d'atropellaments i tota classe de delictes. El que interessa és, senzillament, que s'escateixi si els delictes han existit o no, i si les VV. SS. volen adoptar aquesta actitud que no s'escateixi si existeixen delictes o no existeixen delictes, quan menys al DIARI DE SESSIONS constarà que aquests delictes s'han denunciat, i amb tot i això no s'ha pres cap mesura perquè els delictes no es cometessin, perquè els delictes no es repetissin.

El Sr. FRONJOSA: ¡Ah, cacicot, cacicot, que ja us coneixem! (*Rialles.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: I jo si pogués, continuaria dient el que he de dir, sense les constants interrupcions de tots aquests senyors Diputats que tenen tant d'interès en què no es digui la veritat.

El Sr. PRESIDENT: Prego els senyors Diputats que no interrompin, perquè aleshores això es convertiria en un diàleg. Continui el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Afegiré, a més, que s'ha anat a concedir unes facultats als Jutges municipals, que sota cap concepte les tenen; que s'han prevalgut d'uns organismes de la Justícia que no tenen facultat per a realitzar aquests actes que hem vist realitzar; que s'han valgut d'aquelles persones que encara que tenen encomanada l'administració de justícia, gaudeixen d'un nomenament sens dupte de caire discrecional per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, i aquests funcionaris que gaudeixen d'aquest nomenament de caire discrecional, i que, a més, en virtut de les lleis que aneu dictant, tenen la seva vida pendent d'un fil, perquè podeu destituir-los en qualsevol moment, aquests funcionaris són precisament aquells que es val el senyor Conseller de Governació per a anar a realitzar aquest conjunt d'atropellaments.

I això ho fa amb tot i que la legislació vigent

en la matèria no autoritza l'actuació dels Jutges municipals, perquè al Decret del 16 de juny del 1931, decret que té tot el valor de Llei, perquè aquesta valor li va donar la Llei del 15 de setembre del 1931, declarà vigent en la mateixa forma que ho era ja abans el Reglament de procediment en matèria municipal, del 23 d'agost del 1924. I el Reglament del 23 d'agost del 1924 estableix en el seu art. 67 i següents, que els Jutges municipals no podran actuar en aquells casos que puguin figurar com a responsables Alcaldes o Consellers municipals. Va venir a establir una garantia a l'autonomia municipal, per virtut de la qual no podrien mai estar sotmesos els Alcaldes i Consellers municipals a un procediment que seguís un Jutge municipal. I va dir que quan els Jutjats d'Instrucció estiguessin regentats per Jutges municipals, es faria indispensable el nomenament d'un Jutge especial. Però encara afegeix més, i diu que els Jutges d'Instrucció no podran dictar autos de processament contra dels Alcaldes i dels Consellers municipals, sinó que hauran d'ésser les Audiències provincials les que dictin aquests autos de processament. Amb tot i aquesta formosa doctrina de reconeixement de l'autonomia municipal, que dóna prestigi als Ajuntaments, que no declara sota cap concepte la impunitat de l'actuació dels Ajuntaments, sinó que, tot el contrari, ve a establir només una garantia en favor dels Alcaldes i dels Consellers municipals perquè no es vegin sotmesos a atropellaments de Jutges municipals que puguin obrar en virtut de la pressió d'aquells als quals deuen els nomenaments; amb tot — dic — i aquesta formosa doctrina, nosaltres ens trobem en els moments actuals que, per aquella connivència entre el senyor Conseller de Governació i els Jutges municipals dels Caps de Districte, es ve infrint en absolut tota aquesta legislació, es ve prescindir en absolut de tots aquests preceptes d'aplicació, i aquests Jutges municipals, actuant com a Jutges d'Instrucció, han estat els que han dictat els autos de processament en els casos a què després ens haurem de referir.

Seria suficient aquest fet per a demostrar fins a l'evidència que per part d'aquests Jutges municipals s'ha comès un delictes de prevaricació quant han vingut a dictar aquestes resolucions a totes llums injustes, i un delictes d'usurpació d'atribucions quant vénen a realitzar unes actuacions que els estan vedades per la llei.

Però aquests Jutges municipals no en tenen prou amb resoldre en contra de llur competència, sinó que jo m'he permès dir que els fets demostren fins a l'evidència, en forma que no admet dubte, que estan en una constant connivència amb el senyor Conseller de Governació. Aquests Jutges municipals, en compliment de la llei, tenen estricta obligació, si dictaven un auto de processament, de comunicar-lo — a part, com he dit abans, que no tenen competència per a dictar-lo — si el dictaven, a l'igual que qualsevol altra resolució que dictessin, tenien l'obligació estricta de notificar-la a les parts interessades, que residissin al mateix lloc de la seva jurisdicció el dia següent d'haver dictat la resolució en qüestió; així ho diu l'art. 207 de la Llei d'Enjudiciament Criminal. I si la notificació havia de fer-se a perso-

nes que no tinguessin llur residència al mateix lloc on actuava el Jutjat d'Instrucció, aleshores la llei solament li concedeix, com ampliació de termini, un dia més per cada 20 quilòmetres de distància.

Doncs bé, en el curs d'aquest debat demostrarem evidentment que aquests terminis eren en absolut incomplets pels Jutges municipals, que no es feien les comunicacions degudament als interessats i que, en vanvi, els Jutges municipals, en funció de Jutges d'Instrucció, estaven tant en connivència amb el senyor Conseller de Governació, que el mateix dia que dictaven les resolucions, el senyor Conseller de Governació ja destituïa els Ajuntaments en qüestió. I el mateix dia que els destituïa, ja hi havia a les respectives poblacions, Comissaris amb comunicacions signades pel senyor Conseller de Governació, la qual cosa demostra — a menys que haguéssim d'admetre que tenien la possibilitat de traslladar-se tots aquests senyors en cinc minuts per tot Catalunya —, la qual cosa demostra, dic, que abans que es dictessin els autos de processament ja ho tenia tot preparat el senyor Conseller de Governació.

I això ens demostra, a més, que el senyor Conseller de Governació, cap de les destitucions que ha fet no les ha realitzat — i si no vol que diguem «destitucions», per suposar que les destitucions hagin estat fetes pels Jutges —, totes les substitucions que ha fet, les ha realitzat sense tenir coneixement oficial de les destitucions en qüestió...

El Sr. CONSELLER de Governació: És absolutament inexacte.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...sinó, senzillament, per comunicacions telegràfiques o telefòniques.

El Sr. CONSELLER de Governació: Telegràfiques.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Comunicacions que poden ésser, en definitiva, una oficiositat qualsevol, però que mai no tenen el control necessari per a demostrar que es tracta d'una realitat, si abans no s'havia previngut degudament el senyor Conseller.

I el senyor Conseller de Governació que actua d'aquesta manera, i que pel sol fet d'una crida telefònica, o pel sol fet d'un telegrama expedit des d'un Jutjat municipal, dóna tanta fe a tot això, resulta que quan érem tres Diputats de la circumscripció que li dirigíem un telegrama protestant de tot el que estava passant, ens contestava amb un lacònic telegrama, que deia: «Me n'assabentaré».

El Sr. CONSELLER de Governació: Com que encara no estava feta la destitució, ni en sabia res, era natural!

El Sr. ROVIRA I ROURE: I resultava que deia «Me n'assabentaré» quan ja havien ordenat les substitucions.

El Sr. CONSELLER de Governació: Inexacte, inexacte, està equivocada la V. S.

El Sr. ROVIRA I ROURE: La qual cosa vol dir que, o no deia la veritat la V. S. quan ens deia «Me n'assabentaré», amb el qual ens privava una vegada més de la possibilitat d'obtenir totes les degudes dades, o, pel contrari, és que havia actuat algun altre en la Conselleria de Governació

realitzant totes aquestes coses que ens demostren evidentment que estaven ja fetes pel senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Tot això és una fantasia de la V. S.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Dades canten, senyor Conseller de Governació!

El Sr. CONSELLER de Governació: Ja ho demostrarem. (*Rumors.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: Les dades vindran, però no cal tergiversar el curs del debat. Amb tot, si és que volen els senyors Diputats que les doni en aquests moments, les donaré, però això ens portaria com a conseqüència unes repeticions indegudes.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap motiu per a tergiversar l'ordre del debat. La Presidència ha emparat sempre el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jò agraeixo molt les manifestacions del senyor President.

Ja veurem, senyors Diputats, com en tots els delictes que s'imputen als Ajuntaments — i tingui's en compte que dic «als Ajuntaments» — no hi ha una realitat jurídica creadora de delictes. Aquests fets, que no són delictius com després veurem, amb tot això, si tinguessin una naturalesa delictiva — insisteixo en què em refereixo als comesos pels Ajuntaments — resultaria que foren delictes de caire polític, delictes que, a més a més, han estat comesos segons es diu en els resultants dels autos de processament durant els anys 1934 i 1935, i això porta com a conseqüència, que inclús en el cas que algun d'aquests fets hagués constituït delictes, existeix la Llei del 20 de febrer del 1936, i en ella es diu terminantment que els delictes de caire polític havien estat amnistiats. I això havia d'interessar molt més al Govern de la Generalitat, perquè en virtut d'aquesta Llei d'Amnistia es venia a fer possible que es reintegressin els Consellers al Banc Roig per a tornar a regir els destins de Catalunya.

El Sr. CONSELLER de Governació: Els delictes de malversació no són delictes polítics.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Ja demostrarem que la V. S. ...

El Sr. ARNAU: Un delictes de desobediència al propi senyor Duran i Ventosa. S'havia comès un atemptat artístic.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Desobediència, a mi?

El Sr. VIADIU: Sí, quan la V. S. va ésser Conseller. Ja en parlarem.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Doncs jo no n'estava ofès, ni n'estic ofès.

El Sr. VIADIU: Naturalment: com que es tractava d'un amic!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Si algun Ajuntament hagués comès el delictes de desobediència al senyor Duran i Ventosa, aquest delictes de desobediència estaria amnistiats en virtut de la Llei del 20 de febrer del 1936...

Un Sr. DIPUTAT: Un atemptat a l'art no té amnistia!

El Sr. ROVIRA I ROURE: ... hagués estat la desobediència en relació al senyor Duran i Ventosa o en relació a qualsevol altre Conseller. Això no vol dir que no s'exigissin totes les responsa-

bilitats administratives o d'altre caire que no fossin les penals per aquells actes que s'haguessin realitzat; però el que no és admissible sota de cap concepte, el que la llei no admet — i no hem de creure que el Parlament de Catalunya vulgui venir a dir que les lleis de caire penal, nosaltres estem disposats a burlar-les en tot moment, el que no és admissible...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Rovira i Roure: el Parlament està sempre dintre de la llei i, per tant, no s'ha de fer cap objecció, en aquest sentit, que pugui representar un desprestigi del Parlament. Són suposicions, mancades de tot fonament.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor President: amb tot el respecte, em permeto advertir que no crec haver dit res que vagi en desprestigi del Parlament de Catalunya. L'únic que dic i l'únic que afirmo, és que si els senyors Diputats del Parlament de Catalunya volen sostenir que les lleis de caire penal dictades pel Parlament espanyol no tenen eficàcia a Catalunya, al meu entendre, diuen una enormitat jurídica i cometen, ensems, una infracció legal manifesta.

El Sr. CONSELLER de Governació: Què té que veure el Parlament amb això?

El Sr. DURAN I VENTOSA: Ara no ha dit el Parlament, sinó els Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rovira i Roure ha fet ja una distinció.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Si el senyor Conseller de Governació no vol comprendre el que jo dic — i per a comprendre-ho no em cap dubte que té la suficient i clara intel·ligència que al començament del meu discurs feia remarcar, intel·ligència que li ha servit per a escalar tots aquells llocs que jo esmentava —, si no ho vol comprendre el senyor Conseller de Governació, és una altra cosa. Però jo dic i sostinc que una llei d'amnistia no pot ésser vulnerada pel Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Ni ho he intentat mai.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Ni pot ésser vulnerada pels Jutges municipals en funcions de Jutges de Primera Instància, posant-se en connivència amb el Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Això de la connivència!...

El Sr. ARNAU: Com queda la juridicitat?

El Sr. ROVIRA I ROURE: La juridicitat, dissortadament, si es continua actuant d'aquesta manera, queda ben per terra, senyors Diputats.

El Sr. RIERA: Senyor Rovira i Roure, la V. S. s'exposa a les interrupcions parlant d'aquesta manera.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Doncs quan em permetin, continuaré.

El Sr. RIERA: Però és que la V. S. ens invita al vals! (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Continui el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Això, senyors Diputats, digui el que vulgui el senyor Conseller de Governació, diguin el que vulguin alguns senyors Diputats, no és més que una infracció manifesta de l'art. 361 del Codi penal, en quant

aquests Jutges han dictat els autos de processament amb tot i l'existència de la Llei d'Amnistia. Però tornant al fil del debat — que amb tanta freqüència es preté estroncar-me —, les relacions entre els Jutges municipals en funcions de Jutges de Primera Instància i el senyor Conseller de Governació, són de tal naturalesa — deia jo —, que el senyor Conseller de Governació ja tenia preparades totes les cosetes perquè el mateix dia que es dictessin els autos, es trobessin els comissionats als pobles per a efectuar les substitucions. I el senyor Conseller de Governació efectua les substitucions amb contradicció manifesta del que prescriu la Llei Municipal catalana. Si el senyor Conseller de Governació tingués almenys la sinceritat de dir: «és que jo faig el que em dóna la gana!», nosaltres diríem: «Bah!, almenys el senyor Espanya ha estat sincer!» Però el que no és admissible, el que no és tolerable, és que en les ordres dictades, digui: «El senyor Conseller de Governació s'até a allò que disposa la Llei Municipal catalana», i, en canvi, contradigui tot el que diu la Llei Municipal catalana.

El Sr. CONSELLER de Governació: Ja m'ho demostrarà la V. S.!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Perquè el senyor Conseller de Governació, en fer les substitucions dels Consellers municipals, diu que seran substituïts dels altres Consellers de les llistes que hagin obtingut major nombre de vots els Consellers que restin de la mateixa llista, i si no n'hi ha suficients en la mateixa llista, es farà la substitució amb llistes de Consellers suplents de la llista de minoria. Però encara ha dit una enormitat més gran el senyor Conseller de Governació. Encara ha dit l'enormitat que si aquells que han obtingut la votació necessària per a representar la Minoria, els seus suplents no són tampoc suficients per a venir a substituir els Consellers de la Majoria, ell nomena Consellers suplents a uns senyors que figuren en una llista que pel fet de no haver obtingut votació, ni per la Majoria, ni per la Minoria, en cap article de la Llei Municipal catalana se'ls ha concedit la condició de Conseller suplent.

El Sr. CONSELLER de Governació: Ja em dirà la V. S. com havia de completar els Ajuntaments perquè poguessin funcionar, amb tot i mereixent-me el gran respecte que em mereix el sufragi popular.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Si hi havia nombre suficient de Consellers municipals...

El Sr. CONSELLER de Governació: No n'hi havia prou.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...si n'hi havia prou, senyor Conseller de Governació, si n'hi havia suficient nombre, continuar amb aquells Consellers que hi haguessin, encara que el nombre no fos complet, perquè l'Ajuntament pot actuar perfectament encara que el nombre no sigui complet, de la mateixa manera que el Parlament català pot continuar funcionant encara que hi hagi algunes vacants. El que no podia fer la V. S. era infringir la Llei Municipal catalana.

El Sr. CONSELLER de Governació: Ja en parlarem.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Però tot això

ve agreujat per una altra circumstància. Hem viscut un període electoral. Per Decret del dia 9 d'abril es convocaven unes eleccions a compromissaris que tenien com a finalitat no res menys que l'elecció de la més alta magistratura de la República espanyola. Les eleccions havien de celebrar-se el dia 26 d'abril i l'escrutini d'aquestes eleccions havia de tenir efecte el dia 30 d'abril. Per tant, el període electoral s'estenia clarament des del dia 9 d'abril, dia de la convocatòria de les eleccions, fins el dia 30 d'abril, data en què se celebraven els escrutinis. Doncs bé: això que és una realitat ha de relacionar-se amb el contingut de l'art. 68 de la Llei Electoral, i la Llei Electoral diu taxativament — de manera que no admet dubte de cap mena — que constitueix un delict de coacció electoral — encara que aquesta coacció no estigui en l'ànim del funcionari el realitzar-la —, constitueix un delict de coacció electoral el fet que durant el període aquest des de la convocatòria d'unes eleccions fin a la celebració de l'escrutini s'incoïn expedients dels que analitza la mateixa Llei Electoral en l'esmentat article, i entre ells aquests expedients d'inspeccions. Jo vull veure si és capaç el senyor Conseller de Governació...

El Sr. CONSELLER de Governació: Estaven incoats anteriorment, senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: El que jo pregunto és si en aquest període es poden seguir aquests expedients, àdhuc en el cas que estiguessin incoats, perquè la llei diu terminantment que no es poden prosseguir durant aquest període, i aleshores estaven precisament realitzant-se diligències amb aquests expedients i s'efectuaven inspeccions. Jo ja sento amb dolor que està dient el senyor Conseller de Governació que la interpretació seva és precisament ben contrària a la mateixa lletra de la llei, el que vol dir que no solament ha realitzat aquest delict de coacció electoral, sinó que està disposat a seguir realitzant-los en altres moments que vinguin eleccions, i és indubtable que això és d'una transcendència capitalíssima perquè és la demostració evident que per part del Govern les eleccions no es poden celebrar amb la imparcialitat que és indispensable, com ho ha demostrat amb la seva actuació el senyor Conseller de Governació, fent actuar en aquests expedients.

El Sr. CONSELLER de Governació: Incoats anteriorment i resolts amb posterioritat.

El Sr. ROVIRA I ROURE: I tramitats durant el transcurs d'aquest període electoral.

El Sr. CONSELLER de Governació: A quines tramitacions es refereix la V. S.?

El Sr. ROVIRA I ROURE: A la tramitació a què fa referència l'art. 68 de la llei.

El Sr. CONSELLER de Governació: Aquesta és una interpretació de la V. S.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Ho diu la llei, i és una revolució — anava a dir una paraula que no vull pronunciar —, és una revolució antidemocràtica el venir a sostenir que expedients d'aquesta naturalesa puguin seguir-se tramitant en període electoral.

El Sr. VIADIU: Unes eleccions tan aferrissades...

El Sr. ROVIRA I ROURE: M'estranya la interrupció de la V. S., i m'estranya perquè en un dels Ajuntaments en què s'efectia aquesta inspecció, a conseqüència de la inspecció obtingueren les VV. SS. una majoria que mai no l'havien obtinguda.

El Sr. VIADIU: En quin Ajuntament?

El Sr. ROVIRA I ROURE: L'Ajuntament de Tàrraga.

El Sr. VIADIU: No és el nostre Districte! (Rialles.)

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo creia que el senyor Viadiu era Diputat també per Tàrraga.

El Sr. VIADIU: Però és que la V. S. feia una interpellació sobre la destitució de l'Ajuntament de Solsona.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor Viadiu, he començat dient — ho vaig repetir l'altre dia, i consta en el DIARI DE SESSIONS —, que es coartava la llibertat d'aquest Diputat a conseqüència de no haver-se complert el que disposa el Reglament, per quant no se li concedia la interpellació dintre dels vuit dies, i per això em veig precisat a estendre-la als Ajuntaments de Cervera i Tàrraga, segons consta en el DIARI DE SESSIONS, perquè sollicitar una nova interpellació equivalia a què es fes el mateix joc pel senyor Conseller de Governació, de burlar altra vegada...

El Sr. CONSELLER de Governació: Faci el favor de no dir la V. S. que jo faig jocs! Jo no faig jocs, senyor President!

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...la meua petició per a desenvolupar la interpellació. Així, d'aquesta manera, es parlaria del que ha passat a Tàrraga i a Cervera quan hagués transcorregut tot el període que va transcórrer des del moment en què jo demanava la paraula per a parlar de l'Ajuntament de Solsona fins el moment actual.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. RIERA: Demano per parlar. M'agrada això. Parlarem de moltes coses...

El Sr. PRESIDENT: Ja li donaré la paraula al moment oportú, senyor Riera.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Això ens demostra que en definitiva l'únic que pretén el senyor Conseller de Governació és anar a apoderar-se d'un conjunt d'Ajuntaments que no estaven afiliats a Esquerra Republicana de Catalunya. Indubtablement, indubtablement. I les VV. SS. aproven...

(Rumors. Diversos Diputats pronuncien paraules que no arriben clares als taquígrafs.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Rovira i Roure: Jo pregaria a la V. S. que continués en la seva interpellació, sense desviar-se. Jo no he cridat a l'ordre la V. S., malgrat algunes apreciacions que jo crec poc reglamentàries, senyor Rovira i Roure. No és el mateix sentir uns actes que després seran qualificats en un sentit o en un altre, que no qualificar-los directament, ja com a delictes. Jo pregaria, en aquest sentit, que no continués, i crec que d'aquesta manera evitaríem també les interrupcions que, per altra banda, si són intem-

pestives, la Presidència les tallarà. Continui el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo no dialogaria, senyor President, si aquestes interrupcions no vinguessin d'allí on vénen.

Jo deia en el moment de l'última interrupció fins ara — perquè suposo que dissortadament no serà l'última que tindrè...

El Sr. BRU: Procuri no provocar-les!

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...deia que el Conseller de Governació sembla que té un preconcebut pla d'anarse apoderant d'un conjunt d'Ajuntaments en els quals la Majoria no era afecte al partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'aquells Ajuntaments que algunes vegades la seva majoria era afectada al partit de Lliga Catalana, com per exemple en els casos de Tàrraga i de Cervera, i altres vegades d'Ajuntaments en què la majoria no pertany al partit de Lliga Catalana, com passa en el cas de l'Ajuntament de Solsona en què l'Alcalde no milita en aquest partit i on ni solament el partit de Lliga Catalana hi tenia una minoria.

El Sr. VIADIU: Però l'Alcalde és roviro-rourista.

El Sr. ROVIRA I ROURE: L'Alcalde és radical, com sap la V. S. Dissortadament per a mi, mai no he pogut tenir tanta importància que hi pugui haver gent que sigui roviro-rourista.

El Sr. VIADIU: Ja ho crec, i molta més!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo no sé si a Solsona hi haurà viadiuistes, però roviro-rouristes, no! (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Rovira i Roure: No contesti les interrupcions i segueixi en el curs de la seva interpellació.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Ja deia jo abans que no era la darrera interrupció que se m'havia fet.

El Sr. PRESIDENT: Adreci's a la Cambra.

El Sr. ROVIRA I ROURE: A la Cambra m'adrego, senyor President. No sóc jo que interrompeixo, són els altres senyors Diputats els que interrompen.

El Sr. ARNAU: Si em penso que us plau!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Comprngui, senyor President, que jo no puc fer-hi res si un company em fa una interrupció.

El Sr. ARNAU: No; si encara es fa més animat el debat!

El Sr. PRESIDENT: Continui la V. S., senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Deia jo — i possiblement ja hauria acabat si no hagués estat aquest conjunt d'interrupcions que se m'han fet per part d'alguns senyors Diputats —, deia jo que el senyor Conseller de Governació ha vingut a escollir precisament aquells Ajuntaments en què la majoria dels electors no han demostrat pas una adhesió als Governos d'esquerra, i ni en un sol cas — ni en un sol cas! — ha anat a fer una investigació, ha anat a destituir un Ajuntament d'esquerra.

El Sr. CONSELLER de Governació: Sí que n'hi ha hagut; sí.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Hem de reco-

nèixer que per dolents que siguin els homes de Lliga Catalana, segons alguns sectors...

El Sr. VIADIU: Molts sectors!

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Segons la majoria de Catalunya. (*Rumors.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: ... segons la majoria de Catalunya, si vol la V. S. Però és evident que alguna persona hi deu haver dintre de la Lliga que no sigui indesitjable, i alguna d'indesitjable hi deu haver en altres partits. Jo recordo, a aquest propòsit, que un dia que fèiem un míting en un poble, ens esbroncaven — ho confesso sincerament —: nosaltres parlàvem i ells cridaven, no ens deixaven parlar, i ens deien «embusters!» Un company meu deia: «Perquè jo reconeixo que a l'Esquerra també hi ha persones decents...» I surt un del públic i diu: «embusters!»... (*Rialles.*)

Amb tot i això, hem de convenir, senyor Conseller de Governació, que de gent honrada n'hi ha en tots els partits, i que de gent indesitjable, poca o molta, n'hi ha en tots els partits. I és veritablement una casualitat que aquestes inspeccions i aquestes destitucions es realitzin precisament en Ajuntaments que estan regits per enemics polítics de la V. S.

El Sr. CONSELLER de Governació: No; n'hi ha també dels altres, d'esquerra.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Així, per exemple — i comencem ja a parlar del cas de Solsona...

El Sr. VIADIU: Ara, ara!

El Sr. ROVIRA I ROURE: ... que a mi m'interessava molt més — i per això he donat aquesta extensió al començament del meu debat —, m'interessava molt més defensar els principis que no pas el detall d'aquestes Corporacions, perquè la meua interpellació era encaminada a rebutjar una actuació del senyor Conseller de Governació i no particularment assenyalar exclusivament el que s'ha fet en un Municipi. El que es faci respecte d'un Municipi té la seva transcendència en la vida local; però tot això que en caire general s'ha vingut realitzant pel senyor Conseller de Governació, té una major transcendència que afecta a tot Catalunya, i té molta més transcendència des del moment que s'estan escrivint precisament aquestes primeres pàgines de l'autonomia municipal de Catalunya.

El Sr. BRU: Tacades pels gestors!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Tornant, dic, al fil del debat, que encara estem al començament de Solsona i hauria de fer estona que hi havíem d'entrar... (*Rumors.*)

El Sr. PRESIDENT: Segueixi el senyor Rovira i Roure, sense desviar-se de l'objecte de la interpellació.

El Sr. ROVIRA I ROURE: (*Adreçant-se al senyor Ruiz i Ponsetí, que sembla vulgui iniciar una interrupció.*) No comenci, senyor Ruiz i Ponsetí, perquè tot el principal està dit, i ara solament hem d'anar a assenyalar el que afecta especialment a aquest Ajuntament, deixant inclús molts dels atropellaments que s'han efectuat en els Ajuntaments de Catalunya, per a intervenir en una nova interpellació, sigui quan siguin facilitades aquelles dades que jo tinc demanades al senyor Conseller de Governació i que jo espero

que un dia o altre tindrà l'amabilitat de facilitar-me, ja sigui intervenint en aquella interpellació que vaig veure amb gust que havia anunciat l'altre dia el meu volgut amic i company el doctor Correrres i Artau.

Però avui, sentats ja els principis generals de tots aquests atropellaments efectuats contra els Ajuntaments de Catalunya, vaig a assenyalar concretament el que s'ha fet respecte d'aquests tres Ajuntaments que jo havia assenyalat.

El Sr. BRU : Em creia que érem a Solsona.

El Sr. ROVIRA I ROURE : I deia, i ho deia ja fa estona, escollint els Ajuntaments no afectes a Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Conseller de Governació va anar primer a aquell Ajuntament que, per haver obtingut en les eleccions municipals un resultat de 850 vots contra 280 de l'Esquerra — resultat que li permeté, no pas amb el meu aplaudiment, obtenir el copo en aquelles eleccions—, sens dubte per haver comès aquest delictes que havia deixat sense representació, ni de minories, al partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, va ésser el primer que va caure. I va caure en una forma que jo m'he de doldre que es demostrés, evidentment, que venia prejutzada. Si hagués passat el temps i hagués estat una actuació després de la qual hagués sortit en un moment determinat la necessitat de realitzar certs actes que mai no podien ésser els que s'han efectuat mitjançant una intromissió del senyor Conseller de Governació en la vida municipal d'aquests Municipis, contravenint tots els preceptes que afecten l'autonomia municipal, dic jo, que ja des del començament es demostra que la qüestió venia prejutzada. El senyor Viadiu, un dels Diputats que més m'han interromput i a qui jo agraeixo aquesta amabilitat...

El Sr. ARNAU : Ja ho he dit jo que us plavia.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Com jo suposo, senyor Arnau i Cortina, que de la mateixa manera que no he de recusar totes les interrupcions que s'hem fan, la V. S., precisament pel càrrec que ostenta, és qui sent més des del fons de la seva ànima totes aquestes ferides que s'infereixen a l'autonomia municipal.

El Sr. ARNAU : Tot el que s'infereix a la vida municipal ho sento moltíssim. Jo el que trobo estrany és que la V. S., que tants pecats té comesos en aquestes qüestions, sigui qui hagi de parlar d'aquestes coses.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Senyor Arnau i Cortina...

El Sr. BRU : Ha passat el Jordà !

El Sr. ROVIRA I ROURE : ... si jo he comès pecats, sóc en la meua consciència el responsable d'aquests...

El Sr. SAURET : Ja l'ha perdonat el Bisbe !

El Sr. ROVIRA I ROURE : ...però de les consciències dels altres no en puc ésser responsable. El fet d'haver comès jo pecats, si els he realitzat, no em veda de portar a terme una obra fiscalitzadora a la qual tinc perfecte dret com a representant de les comarques lleidatanes, amb molt més dret, podríem dir, des de l'instant que jo represento la veu de les minories, que són aquelles que estan enfront de l'actuació del Govern i que el meu ministeri m'obliga molt més a aquesta fisca-

lització, encara que jo fos un pecador empedernit...

El Sr. ARNAU : Però us treu l'autoritat moral per a fer-ho.

El Sr. PRESIDENT : Segueixi la V. S. prescindint de les interrupcions.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Insisteixo : senyor President, no sóc jo qui interrompeix.

El Sr. FRONJOSA : Bé, però i de Solsona, què ?

El Sr. ROVIRA I ROURE : Si és del que estem parlant ! Des del primer moment, es venia dien al poble de Solsona, des del moment en què se celebraven les eleccions de Diputats a Corts, quan es coneixia el resultat de les eleccions del 16 de febrer, s'afirmava rodonament que s'aniria a la destitució de l'Ajuntament de Solsona...

El Sr. CONSELLER de Governació : Inexacte.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Plenament exacte, i la consciència del senyor Viadiu ho pot dir.

El Sr. VIADIU : Ja ho diré.

El Sr. FRONJOSA : Per això va guanyar el Front Popular ?

El Sr. VIADIU : I ja que m'alludeix el senyor Rovira i Roure...

El Sr. FRONJOSA : És una vergonya !

El Sr. PRESIDENT : Prego els senyors Diputats que no dialoguin. És natural que si la V. S. alludeix els senyors Diputats, aquests li contestin.

El Sr. ROVIRA I ROURE : És que no sóc jo qui provoca el diàleg.

El Sr. VIADIU : Ja que m'ha alludit, i perquè és una cosa...

El Sr. PRESIDENT : El senyor Viadiu té demanada la paraula, i jo li pregaria que recollís totes aquestes al·lusions i contestés després. Continui el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Tant és així, que el dia 19 del mes de febrer es presentava o es redactava una denúncia signada pel senyor Viadiu, i el dia 20, a les dotze del matí, prenia possessió de la Comissaria Delegada a la circumscripció de Lleida l'actual Comissari de la Generalitat, i amb tot i que prenia possessió el dia 20 de febrer, a les dotze del matí, aquell mateix matí al poble de Solsona ja hi havia un delegat del senyor Comissari de la Generalitat amb un ofici signat per aquell senyor Comissari que havia pres possessió a les dotze del matí del dia 20. I això ens demostra que la qüestió, ja en aquells moments, es prejutzava, i era més de plànyer perquè aquell dia 20 era el dia que s'efectuava l'escrutini de les eleccions de Diputats a Corts i això porta com a conseqüència que, en aquells moments que encara s'estava en període electoral, perquè l'art. 68 de la Llei Electoral...

El Sr. FRONJOSA : Quin apartat ?

El Sr. ROVIRA I ROURE : Apartat segon. Diu, terminantment...

El Sr. FRONJOSA : Camini, vagi endavant i salti, que perdem el temps. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Fronjosa, ja se n'encarregarà la Presidència de fer observacions als oradors.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Diu terminantment que el període electoral s'entén des de la

convocatòria de les eleccions fins el moment en què s'efectua l'escrutini. Doncs bé, el senyor Conseller de Governació, que tants d'escarafalls feia abans amb una interpretació arbitrària, respecte que aquests expedients podien tramitar-se durant el període electoral, sempre que haguessin estat iniciats abans i s'acabessin després, resulta que aquest de Solsona es venia a iniciar precisament en un dia en què estàvem també en període electoral, i aleshores...

El Sr. CONSELLER de Governació: Passades les eleccions.

Un Sr. DIPUTAT: No; si va ésser en divendres.

El Sr. ROVIRA I ROURE: No, senyor; en període electoral, el dia 20 segons data de l'ofici.

El Sr. FRONJOSA: Si les més grans barbaritats en període electoral les haveu fet vosaltres! Què veniu a parlar amb aquest llenguatge purità, si porteu porqueria fins el coll?

El Sr. VIADIU: I a Solsona ens empresonaven.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Puc continuar, senyor President?

El Sr. FRONJOSA: Sí, home, sí; continuï, que tenim molta paciència!

El Sr. PRESIDENT: Senyor Fronjosà, repeteixo que és la Presidència qui dirigeix els debats. Si li sembla, senyor Rovira i Roure, per a acabar el desenvolupament d'aquesta interpellació, i donat l'avançat de l'hora i la fatiga de la Cambra, podria suspendre's el debat i continuar-lo demà?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo pregaria a la Presidència — i amb això estàvem d'acord amb el senyor Conseller de Governació — que si fos demà, pogués continuar a les sis.

El Sr. PRESIDENT: Per part de la Presidència no hi ha cap dificultat.

El Sr. CONSELLER de Governació: Per part d'aquest Conseller, tampoc. Estic a la disposició de la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat i es continuarà demà.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimecres

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre la suspensió de l'Ajuntament de Solsona.
3. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada.
4. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment Administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la formalització d'un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat.
6. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei modificant diversos articles de la Llei del 10 de març del 1934 creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.
7. Discussió d'un dictamen de la Comissió Especial nomenada per tal de resoldre la suposada incompatibilitat del senyor Serra i Moret.

(S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit i cinc minuts de la vetlla.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

sobre il·legitimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer

Art. 1.er Es consideren il·legítims i contraris a l'ordre jurídic les Autoritats i els Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer.

Art. 2.ª Es declaren nuls i sense efecte els decrets, resolucions i acords dictats durant l'esmentat període pels Alcaldes gestors, Ajuntaments governatius i Comissions municipals gestores en matèria de personal.

Aquesta declaració de nul·litat és absoluta i comprèn tots els actes administratius relatius a funcionaris o empleats municipals, fins i tot els que hagin tingut efecte en mèrits de les disposicions dictades per les Autoritats militars i governatives que en el dit període intervingueren la vida local.

Els funcionaris afectats recobren automàticament la situació jurídica que, si s'escau, gaudien el 6 d'octubre del 1934.

Els funcionaris que hagin d'abandonar llur càrrec com a resultat d'aquesta nul·litat, no podran allegar drets ni sol·licitar indemnitzacions de cap mena per l'esmentat concepte.

Els funcionaris que, al contrari, hagin de recobrar el càrrec per la nul·litat de l'acord de llur separació, tindran dret a exigir la indemnització que correspongui segons la Llei Municipal i tota altra disposició legal.

Queden exclosos de la nul·litat acordada pel present article, els augments graduals de caràcter normal com quinquennis, millores de sou per anys de servei, jubilacions, pensions i altres d'anàlegs, ben entès que llur concessió i llur quantia hauran d'estar conforme

amb els Reglaments en vigor el dia 6 d'octubre del 1934, i ésser ratificats pels Ajuntaments d'elecció popular en el període d'un mes a partir de la vigència de la present llei.

Art. 3.er Es declaren anul·lables els altres decrets, resolucions, providències i acords, no relatius a personal, dictats durant el dit període per les Autoritats i els Organismes municipals de nomenament governatiu.

A l'efecte, els Ajuntaments d'elecció popular són autoritzats perquè, en el termini de dos mesos següents al de la publicació de la present llei, puguin revisar aquells actes administratius i declarar llur nul·litat, amb subjecció a les normes següents:

a) Les declaracions de nul·litat no podran fer-se de manera total o global, ans hauran de referir-se a actes administratius i determinats.

b) En fer-se aquestes declaracions, hauran d'expressar-se els motius o raons en què recolzi la nul·litat, i prendre's, en els casos que sigui procedent i just, les mesures escaients per tal de substituir, mitjançant les oportunes compensacions, les situacions concretament creades en virtut dels acords objecte d'anul·lació.

c) Els acords de declaració de nul·litat hauran d'ésser dictats per l'Ajuntament ple mitjançant el vot favorable de la majoria del nombre legal de Consellers que integrin la Corporació.

d) Els acords de declaració de nul·litat no seran executius fins que siguin fermes. Es comunicaran degudament als interessats i es publicaran al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*

dintre el termini de deu dies hàbils següents a llur adopció.

Art. 4.er Contra els acords de declaració de nul·litat a què fa referència l'article anterior, els interessats, dintre el termini de quinze dies hàbils següents a llur notificació o publicació, podran interposar recurs davant d'un Jurat especial integrat per un President que haurà d'ésser un Magistrat del Tribunal de Cassació designat per aquest; un funcionari de la carrera judicial amb categoria de Magistrat o Jutge de Primera Instància designat pel Conseller de Justícia i Dret, un Catedràtic de la Facultat de Dret designat pel Rector de la Universitat, un Advocat del Servei del Contenciós de la Generalitat i un Professor de l'Escola de Funcionaris d'Administració Pública. Actuarà de Secretari, sense veu ni vot, un funcionari lletrat de la Generalitat.

El procediment serà gratuït.

Els recursos han d'ésser resolts en el termini d'un mes a partir de llur data d'entrada a la Secretaria del Jurat.

El Jurat, en resoldre els recursos, podrà mantenir la declaració de nul·litat, revocar-la totalment o parcial, modificar-la i fer les altres declaracions que cregui pertinents, fins i tot les que es refereixen a les responsabilitats administratives, judicials o pecuniàries conseqüents.

Les resolucions del Jurat seran fermes i executòries. Contra elles no cabrà recurs de cap mena.

Art. 5.er Els funcionaris que en el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer hagin estat sancionats, separats, postergats o jubilats per llurs opinions polítiques

o socials pels Ajuntaments d'elecció popular o altres Autoritats, Corporacions, Comissions o organismes oficials subjectes a la jurisdicció de la Generalitat, podran instar la revisió de les esmentades sancions administratives mitjançant la interposició de recursos davant de l'esmentat Jurat especial.

Tal recurs haurà d'interposar-se en el termini dels dos mesos següents al de la publicació de la present llei i es regularà per les normes que estableix l'article anterior.

Art. 6.º Es considera falta greu, als efectes d'instrucció d'expedient i imposició de sancions als funcionaris, el fet

d'haver ocasionat, per mitjà de denúncies fetes amb ocasió dels esdeveniments del 6 d'octubre del 1934, la persecució, detenció o empresonament de ciutadans per llurs idees polítiques o d'haver contribuït a empitjorar llur situació amb informes i declaracions tendencioses.

Art. 7.º Ultra les incapacitats que estableix l'art. 52 de la Llei Municipal de Catalunya, es declaren incapacitats per a ésser Consellers municipals durant un termini de cinc anys, les persones que, en el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer, han acceptat o exercit càrrecs municipals de nomenament governatiu

en substitució dels Consellers d'elecció popular.

Art. 8.º La present llei tindrà efectes retroactius.

Art. 9.º El Conseller de Governació és facultat per a dictar les disposicions complementàries que siguin necessàries per a l'aplicació i compliment de la present llei.

Article addicional

Aquesta llei entrarà en vigor a partir de la seva promulgació al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Palau del Parlament, 9 de juny del 1936.